

Arrest

nr. 212 817 van 23 november 2018
in de zaak RvV X II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. VAN ROSSEM
Violetstraat 48
2060 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 25 april 2018 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 21 maart 2018 tot beëindiging van het verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 juni 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 augustus 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die *loco* advocaat S. VAN ROSSEM verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat J. TASSENOY, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 23 juni 2008 dient de verzoekende partij een asielaanvraag in.

1.2. Op 15 oktober 2008 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen om de verzoekende partij te erkennen als vluchteling.

1.3. Op 12 juli 2013 wordt de verzoekende partij van haar vrijheid beroofd wegens brandstichting. Op 22 november 2013 wordt de verzoekende partij in vrijheid gesteld.

1.4. Op 18 maart 2014 wordt de verzoekende partij veroordeeld door de Correctionele Rechtbank te Antwerpen wegens opzettelijke brandstichting van een gebouw met menselijke aanwezigheid tot een gevangenisstraf van drie jaar. Op 28 januari 2015 wordt de verzoekende partij onder elektronisch toezicht geplaatst door de strafinrichting te Hasselt en op 7 april 2016 wordt de verzoekende partij in voorlopige vrijheid gesteld.

1.5. Op 6 juli 2016 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing tot intrekking van de vluchtelingenstatus. Tegen voormelde beslissing dient de verzoekende partij een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.6. Bij arrest nr. 177 764 van 16 november 2016 bevestigt de Raad de beslissing tot intrekking vermeld in punt 1.5.

1.7. Op 28 april 2017 maakt de verzoekende partij het voorwerp uit van een Ministerieel Besluit tot terugwijzing. Tegen voormelde beslissing dient de verzoekende partij een beroep in bij de Raad.

1.8. Bij arrest nr. 194 667 van 7 november 2017 vernietigt de Raad de beslissing vermeld in punt 1.7.

1.9. Op 21 maart 2018 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging een beslissing tot beëindiging van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“Mijnheer

(...)

Krachtens artikel 21 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt een einde gemaakt aan uw verblijf en wordt u bevolen het grondgebied van België te verlaten, alsook het grondgebied van de Staten die het Schengenacquis volledig toepassen, tenzij u beschikt over de documenten die zijn vereist om die Staten binnen te komen, binnen 30 dagen vanaf de kennisgeving van de beslissing, om redenen van openbare orde.

U diende op 23/06/2008 een asielaanvraag in onder de identiteit 'S.U.H. (...)' en op 15/10/2008 werd u als vluchteling erkend door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (CGVS). Als een gevolg van uw erkenning werd u in het bezit gesteld van een verblijfsrecht van onbepaalde duur en u ontving op 23/02/2009 een B-kaart, geldig – na verlenging – tot 11/01/2023. Op 18/03/2014 werd u bij verstek veroordeeld door de Correctionele Rechtbank te Antwerpen tot 3 jaar gevangenisstraf wegens het opzettelijk in brand steken van een onroerend goed, namelijk een appartement, waarvan de dader moest vermoeden dat zich aldaar op het ogenblik van de brand één of meerdere personen bevonden.

Ten gevolge van deze nieuwe elementen heropende het CGVS het onderzoek aangaande de vluchtelingenstatus. Op 03/03/2016 werd u door een medewerker van het CGVS gehoord teneinde u de kans te bieden argumenten aan te halen voor het eventuele behoud van uw vluchtelingenstatus. Tijdens uw gehoor haalde u aan dat u gehandicapt bent, een invaliditeitsuitkering ontvangt en medisch hulp nodig heeft. U haalde aan dat u zichzelf niet als een gevaar voor de openbare orde beschouwt, dat u nooit eerder in aanraking kwam met het gerecht in België en dat u bij uw terugkeer naar Kosovo nog steeds de Albanese vreest. Tevens betwist u dat u de feiten gepleegd heeft waarvoor u in België veroordeeld werd. Het CGVS oordeelde dat deze elementen een behoud van de status niet wettigen en dat u een actueel gevaar vormt voor de samenleving.

Het CGVS concludeerde dat uit uw persoonlijk gedrag blijkt dat u geen enkele vorm van respect toont voor de fysieke en psychische integriteit van anderen en dat u uw driften niet onder controle kon houden. Verder concludeerde het CGVS dat uw gedrag en uw ingesteldheid een rechtstreekse bedreiging vormen voor de gemoedsrust en de fysieke veiligheid van de bevolking. Op 06/07/2016 heeft het CGVS uw vluchtelingenstatus ingetrokken op basis van artikel 55/3/1, § 1, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Het CGVS bracht in het kader van deze beslissing een advies uit volgens hetwelk een verwijderingsmaatregel verenigbaar is met de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 en dat u dus mag worden teruggeleid naar Kosovo en Servië. Tegen deze beslissing diende u op

05/08/2016 beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV). Deze instantie bevestigde op 16/11/2016 de beslissing tot intrekking van de vluchtelingenstatus genomen door het CGVS op 06/07/2016.

Gezien uw vluchtelingenstatus ingetrokken werd op grond van artikel 55/3/1, § 1, van de wet van 15 december 1980, staat vast dat de minister of zijn gemachtigde kan beslissen een einde te maken aan uw verblijf en u een bevel kan geven om het grondgebied te verlaten om redenen van openbare orde.

De Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) gaf u de kans alle documenten en elementen aan te brengen waarvan u het nodig acht dat de DVZ hiervan kennis heeft ten einde uw situatie correct in te schatten, zodoende een beslissing tot intrekking of beëindiging van het verblijfsrecht te verhinderen of beïnvloeden (art. 62, § 1, eerste lid, van de wet van 15/12/1980). U werd op 04/11/2016 gehoord. In uw hoorrecht verklaarde u dat u sinds 26/06/2008 in België bent en dat u voordien 15 jaar in Duitsland verbleef, zonder geldige reisdocumenten. U haalde aan voor 66% invalide en zorgbehoevend te zijn waarvoor u door uw twee zonen en de vriendin van uw zoon begeleid wordt en dat u niet wilt terugkeren naar uw land van herkomst uit vrees om vermoord te worden omwille van uw familienaam. Verder verklaarde u dat u weduwnaar bent, drie dochters, en twee zonen heeft waarvan één zoon minderjarig is en dat u een relatie heeft met 'A.Z. (...)'. Uw minderjarige zoon woont bij u in. Op 11/01/2018 (poststempel 12/01/2018) werd u nogmaals, op initiatief van de DVZ, per aangetekend schrijven uitgenodigd om alle documenten en elementen aan te brengen waarvan u het nodig acht dat de DVZ hiervan kennis heeft ten einde uw situatie correct in te schatten. In dit schrijven werd expliciet gevraagd om een attest betreffende uw invaliditeit en zorgbehoevendheid voor te leggen en, indien u niet zelfstandig kan instaan voor uw zorg en u hierbij wordt bijgestaan door familieleden, dit te attesteren. Op 14/02/2018 ontvingen wij van u een ingevulde vragenlijst, die ingevuld werd met behulp van het Sociaal Huis Houthalen-Helchteren, en een attest van samenstelling van het gezin dd. 15/01/2018.

Bij het nemen van deze beslissing tot beëindiging van het verblijf en het bevel om het grondgebied te verlaten, worden al deze voorgelegde documenten in rekschap gebracht.

Aangaande uw familiale banden in het Rijk kan er uit uw administratief dossier, uw hoorrecht dd. 14/02/2018 en uw attest van gezinssamenstelling worden afgeleid dat u gedomicilieerd bent op hetzelfde adres als uw twee zonen, die ondertussen beiden meerderjarig zijn. In uw vragenlijst dd. 14/02/2018 verklaart u dat u geen duurzame relatie heeft, dat u nog drie meerderjarige dochters heeft in België en dat u in Duitsland nog één zoon en twee dochters heeft. Hierbij dient te worden opgemerkt dat het familie- en gezinsleven in de zin van het EVRM de aard en de hechtheid van de gezinsband aan haalt, namelijk de band tussen partners en tussen ouder en hun minderjarige kinderen. De andere gezinsleden vallen onder de bepalingen opgenomen in artikel 8 van het EVRM wanneer een meer dan normale afhankelijkheid wordt bewezen, wat hier niet het geval is. U verklaarde voorheen tijdens uw gehoor dd. 04/11/2016 dat u door uw zonen wordt begeleid doordat u zorgbehoevend en voor 66% invalide bent. In uw hoorrecht dd. 14/02/2018 verklaarde u dat u aan reuma lijdt, waarbij u verwees naar medische attesten. U voegde echter geen medische attesten toe aan uw schrijven ondanks de expliciete vraag hiernaar. Desondanks nam de DVZ naar aanleiding van het ontbreken van de reeds gevraagde attesten en in het kader van een deugdelijke feitengaring, op 19/02/2018 contact op met het Sociaal Huis van Houthalen-Helchteren om nogmaals een poging te ondernemen om de medische attesten te verkrijgen. Ten gevolge van dit gesprek ontving de DVZ op 20/02/2018 volgende documenten van het Sociaal Huis te Houthalen-Helchteren: een RX-verslag dd. 11/05/2015, verschillende Duitstalige documenten opgemaakt tussen 2004 en 2008 en een brief opgesteld door het Sociaal Huis waaruit blijkt dat u een leefloon van het OCMW ontvangt als voorschot op een mogelijke uitkering als mindervalide. Hoewel er meermaals aan u gevraagd werd om uw invaliditeit en zorgbehoevendheid te attesteren, alsook uw noodzakelijke bijstand door familieleden, liet u na hier gevolg aan te geven. Uit niets blijkt dat er een bijzondere band van afhankelijkheid is tussen u en uw zonen of dochters. Als een gevolg is er geen familiaal beletsel voor de beëindiging van het verblijfsrecht of het bevel om het grondgebied te verlaten. Aangaande uw leefloon dient te worden opgemerkt dat u deze enkel ontvangt als een voorschot op een mogelijke uitkering voor mindervaliden. Betreffende uw medische toestand legde u verschillende documenten voor waaruit blijkt dat u onder meer aan de ziekte van Berchtere w lijdt. De medische documenten die u toezond werden voorgelegd aan een arts van de Dienst Vreemdelingen zaken, deze concludeerde dat u in de mogelijkheid bent om te reizen en dat de aangehaalde medische behandeling, alsook de medicatie beschikbaar is in uw land van herkomst (cfr. QED-verslag dd. 13/03/2018). Daarom kan geconcludeerd worden dat er geen medische elementen zijn die deze beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht met een bevel om het grondgebied te verlaten in de weg staan.

U verklaarde in uw hoorrecht dd. 14/02/2018 dat u niet naar uw land kan terugkeren omdat u in uw thuisland gezocht wordt omwille van politieke redenen. U meldde hierbij dat uw vader en neef vermoord werden, dat uw echtgenote verkracht en mishandeld werd en dat u zal gefolterd worden. U legde evenwel geen documenten voor die deze beweringen kunnen staven. Tevens werden deze elementen reeds onderzocht door het CGVS en deze werden beschouwd als niet afdoend, zij concludeerden dat deze elementen geen ander licht werpen op de motieven om uw vluchtelingenstatus in te trekken, namelijk de vaststelling dat u een gevaar vormt voor de samenleving. Het CGVS nam de door u aangehaalde motieven mee in haar advies over de verenigbaarheid van een verwijderingsmaatregel met de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 en oordeelde hierbij dat u mag worden teruggeleid naar Kosovo en Servië.

U bent op dit ogenblik 53 jaar en u verblijft sedert juni 2008 in België. Hieruit volgt dat u reeds een geruime tijd in het Rijk verblijft. Evenwel blijkt uit uw administratief dossier en de door u overgemaakte documenten geen doorgedreven integratie of hechte sociale en culturele banden met de Belgische samenleving. U haalde aan dat u analfabeet bent (u kan niet lezen, noch schrijven), maar dat u de volgende talen kan spreken: Albanees, Kosovaars, Servisch, Bosnisch, Rom, Duits en Nederlands. U legde echter geen document voor waaruit blijkt dat u één van de officiële landstalen machtig bent, evenmin legde u een attest van inburgering voor. U verklaarde dat u geen diploma's heeft, noch over een beroepstraject beschikt. Het feit of u al dan niet arbeidsactief bent, doet geen afbreuk aan de ernstige feiten die door u gepleegd werden en staat het vast dat u een gevaar vormt voor de samenleving, aangezien u definitief veroordeeld werd voor een bijzonder ernstig misdrijf.

Tevens blijkt uit uw verklaringen dat u geen schuldinzicht heeft daar u de feiten betwist, desondanks dat de feiten bewezen zijn en u definitief veroordeeld werd. Uit uw veroordeling voor een bijzonder ernstig misdrijf blijkt immers dat u geen enkele vorm van respect toont voor de fysieke en psychische integriteit van anderen, waardoor uw gedrag en uw ingesteldheid een rechtstreekse bedreiging vormen voor de gemoedsrust en de fysieke veiligheid van de bevolking, alsook voor de openbare orde. U bent sedert 07/04/2016 voorwaardelijk vrij en uw strafeinde was voorzien op 07/04/2018.

Dientengevolge zijn uw familiale en persoonlijke belangen in onderhavig geval niet van die aard dat zij voorrang mogen hebben op het vrijwaren van de openbare orde. Uit het voorgaande blijkt dat u tijdens uw verblijf in België geen sociale en culturele banden heeft opgebouwd die sterker zijn dan die met het land van herkomst, aangezien u er zich zelfs niet kan toe bewegen de Belgische wetten en regels te respecteren en na te leven. Als een gevolg mag geconcludeerd worden dat er geen culturele of sociale banden zijn in België die het nemen van deze beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht met een bevel om het grondgebied te verlaten beletten.

Om hogervermelde redenen van openbare orde wordt uw verblijf beëindigd en wordt er u een bevel om het grondgebied te verlaten afgeleverd krachtens artikel 21 van de wet 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen."

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoekende partij werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste van de verzoekende partij te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel beroept de verzoekende partij zich op de schending van de beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald het motiveringsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel en op de schending van de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Haar enig middel licht de verzoekende partij toe als volgt:

"Verzoeker kreeg op 28.04.2017 een Ministerieel Besluit van terugwijzing hem betekend op 08.06.2017.

Hiertegen heeft verzoeker beroep aangetekend omdat hij zich hiermee niet akkoord kon verklaren en dit werd dan ook ingetrokken.

Op 21.03.2018 werd een beslissing tot beëindiging van het verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten genomen. Ook hier kan verzoeker zich niet mee akkoord verklaren en wenst hiertegen dan ook te reageren.

III. 1. Schending van de beginselen van behoorlijk bestuur

a) Motiveringsbeginsel

Dat de bestreden beslissing niet redelijk te verantwoorden is en niet zorgvuldig werd genomen en aldus de bestreden beslissing een schending is van de motiveringsverplichting zoals bepaald in de wet van 29.07.1991 door met volgende elementen geen rekening te houden.

Zo motiveert verwerende partij in zijn beslissing: "Hierbij dient te worden opgemerkt dat het familie- en gezinsleven in de zin van het EVRM de aard en de hechtheid van de gezinsband aan haalt, namelijk de band tussen partners en tussen ouder en hun minderjarige kinderen. De andere gezinsleden vallen onder de bepalingen opgenomen in artikel 8 van het EVRM wanneer een meer dan normale afhankelijkheid wordt bewezen, wat hier niet het geval is..."

Tot op heden wonen zijn 2 zonen bij hem in. Hij is ook voor 66% invalide zodat hij hen nodig heeft om voor hem te zorgen.

Ook stelt men dat nu zijn jongste zoon meerderjarig is dat een meer dan normale afhankelijkheid dient bewezen te worden. Hij is net 19 jaar geworden. Ook gaan beide kinderen nog naar school. Verzoeker staat in voor het onderkomen van zijn zoon waardoor men niet kan stellen dat "wanneer een meer dan normale afhankelijkheid wordt bewezen, wat hier niet het geval is". Zijn zonen hebben verzoeker immers nodig voor een onderkomen in België.

Er wordt tevens gemotiveerd in beslissing:

"Tevens blijkt uit uw verklaringen dat u geen schuldinzicht heeft daar u de feiten betwist, desondanks dat de feiten bewezen zijn en u definitief veroordeeld werd. Uit uw veroordeling voor een bijzonder ernstig misdrijf blijkt immers dat u geen enkele vorm van respect toont voor de fysieke en psychische integriteit van anderen, waardoor uw gedrag en uw ingesteldheid een rechtstreekse bedreiging vormen voor de gemoedsrust en de fysieke veiligheid van de bevolking, alsook voor de openbare orde."

Ook diende verwerende partij, ondanks de veroordeling van verzoeker door de rechtbank, er rekening mee te houden dat de brandstichting (waarvoor verzoeker veroordeeld werd), wel degelijk moet gekaderd worden in een uit de hand gelopen familieruzie. Zijn dochter verklaart dit ook in een brief die bij huidig beroep wordt gevoegd en die ook reeds in het verleden werd overgemaakt.

Verzoeker wil geen afbreuk doen aan zijn opgelopen veroordeling en de verantwoordelijkheid hiervoor, maar wil wel degelijk de omstandigheden toelichten en daarom is de brief van zijn dochter wel degelijk van belang. Hiermee werd geen rekening gehouden bij het nemen van de bestreden beslissing.

Voornamelijk ook omwille van de motivering in de beslissing die stelt; "geen enkele vorm van respect toont voor de fysieke en psychische integriteit van anderen, waardoor uw gedrag en uw ingesteldheid een rechtstreekse bedreiging vormen voor de gemoedsrust en de fysieke veiligheid van de bevolking, alsook voor de openbare orde".

Dit moet om deze reden dan toch wel gekaderd worden in de omstandigheden dat het zich heeft voorgedaan.

Dat het bovendien een eenmalig feit was dat zich niet meer zal voordoen.

Dat dit dan ook niet kan gezien worden als een gevaar voor de samenleving

Uit deze verschillende aangebrachte elementen kan worden afgeleid dat de beslissing niet op een degelijke wijze is gemotiveerd en daarbij de motiveringsplicht schendt. De motivering van verwerende partij is ook gestoeld op onzorgvuldig onderzoek. In het dossier van verzoeker op het Commissariaat generaal, staat duidelijk, dat zijn vader reeds vermoord werd en dat hij op basis hiervan reeds het vluchtelingenstatuut verkregen heeft en zijn kinderen nog steeds vluchteling zijn.

De motiveringplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn. De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig zijn.

(dit wil zeggen de beslissing rechtens kunnen dragen en verantwoorden) }

De motiveringsplicht creëert dus plichten voor het bestuur op het deontologische vlak van de besluitvorming. De zijnsgrond van het besluit moet gedetermineerd zijn door een correcte toepassing van het toepasselijke materiële en formele recht (juridische motieven) op de feiten uit de het administratief dossier.

De motiveringsplicht geeft dus vorm aan de ratio essendi van het besluit.

Dat de bestreden beslissing t.a.v. verzoeker, gelet op het voorgaande de materiële motiveringsverplichting flagrant schendt aangezien verwerende partij op grond van de feitelijke gegevens de aanvraag van verzoeker niet correct heeft beoordeeld en bovendien onredelijk en onzorgvuldig tot haar besluit is gekomen.

Dat aldus de bestreden beslissing van verwerende partij onterecht werd genomen en de bestreden beslissing een schending is van de motiveringsverplichting zoals bepaald in de wet van 29.07.1991 door geen rekening te houden met ALLE en het GEHEEL van elementen.

Dat dit minstens meegenomen moest worden de bestreden beslissing en door verwerende partij deze elementen op zijn minst diende te onderzoeken, minstens diende te motiveren in zijn beslissing waarom met deze elementen geen rekening diende gehouden te worden.

b) zorgvuldigheidsbeginsel

A.M.M.M Bors omschrijft het zorgvuldigheidsbeginsel als volgt: "De -plicht van de overheid tot zorgvuldige feiten- en informatievergaring tijdens de voorbereidende fase en de plicht alle aspecten of belangen van een dossier in ogenschouw te nemen met het oog op een zorgvuldige besluitvorming. "

Bovendien blijkt uit de bestreden beslissing dat verwerende partij onvoldoende afweging heeft gemaakt m.b.t. het dossier van verzoeker.

Zij dienen het dossier van verzoeker zorgvuldig te onderzoeken en dienen met bovenstaande elementen rekening te houden bij het nemen van de beslissing.

Indien verwerende partij dit had gedaan, zou men niet overgegaan zijn tot het nemen van een beslissing tot beëindiging van het verblijf met bevel.

Uw raad bevestigde reeds in zijn arrest nr. 120 763 van 17.03.2014 dat verwerende partij rekening dient te houden met het geheel van elementen.

Het arrest vermeldt het volgende: "De fragmentarische beoordeling van de voorliggende documenten is dan ook in strijd met het zorgvuldigheidsbeginsel."

Verwerende partij dient het dossier van verzoeker in zijn geheel te onderzoeken!

III.2. Schending van art. 3 van het EVRM

Als verzoeker moet terugkeren, zal hij er in mensonwaardige situatie terechtkomen. Hij heeft niets meer in zijn land van herkomst, hij kan nergens terecht.

Hij zal ook omwille van zijn Roma-origine in Kosovo gediscrimineerd worden, dit wordt bevestigd door het Human Rights Watch report dat bij het beroep wordt gevoegd.

Indien verwerende partij alle aangehaalde elementen, of minstens het geheel van elementen had onderzocht, zou men tot de vaststelling gekomen zijn dat verzoeker niet kan terugkeren naar Kosovo.

Hij is al gedurende een 25-tal jaar niet meer in Kosovo geweest.

Het mag duidelijk zijn dat de belangen van verzoeker zich in België bevinden, waar ook zijn kinderen en familie verblijven.

Dat de bestreden beslissing getuigt van een onzorgvuldig onderzoek! Verzoeker haalde tijdens de procedure van de intrekking van zijn statuut immers al aan dat een eventuele terugkeer een schending van art 3 EVRM zou uitmaken en in de beslissing van het CGVS stelt men dat ze hiermee geen rekening kunnen houden tijdens de intrekking maar wel bij een eventuele verwijdering van het grondgebied.

Artikel 3 van het EVRM omvat het volgende:

"Niemand mag worden onderworpen aan foltering en noch aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen".

Dat verwerende partij op zijn minst de situatie in zijn land van herkomst dient te onderzoeken.

Bovendien sprak de Raad van State zich reeds uit over deze kwestie. (RvS 23.09.2002, nr. 110 548) De bevoegde diensten dienen de situatie in het land van herkomst te onderzoeken op het moment dat zij een beslissing nemen. Verwerende partij weigert dit te doen.

Men levert op 21.03.2018 een beslissing tot beëindiging met bevel af dus dient men de huidige situatie te toetsen en na te kijken of hij kan terugkeren.

Er is geen afdoende of recent onderzoek naar de situatie in het land van herkomst en de gegronde vrees voor vervolging in hoofde van verzoeker gevoerd!

Verwerende partij schendt flagrant het zorgvuldigheidsbeginsel door niet te onderzoeken of verzoeker al dan niet kan terugkeren naar zijn land van herkomst, minstens wordt niet aangetoond in het dossier of dit werd onderzocht...

Elke staat heeft een beschermingsplicht t.o.v. mensen die foltering en mensonwaardige behandeling dienen te ondergaan. Dit betekent dat niemand in een onherstelbare toestand van reëel gevaar daartoe geplaatst wordt, ook al is het buiten de jurisdictie van die staat zelf. (Arrest Kirkwood (19479/83), 12 maart 1984).

De toestand voor Roma is in Kosovo nog steeds ondermaats.

Verwerende partij dient rekening te houden met alle elementen in het dossier en een grondig individueel zorgvuldig onderzoek te verrichten.

Dat hij dan ook onder de bescherming valt van art 3 EVRM. Verzoeker begrijpt niet waarom hij alsnog dient terug te keren naar Kosovo. Hij werd destijds reeds als vluchteling erkend.

Verwerende partij schendt flagrant het zorgvuldigheidsbeginsel door niet te onderzoeken of verzoeker al dan niet kan terugkeren naar zijn land van herkomst.

Dat de bestreden beslissing dan ook vernietigd dient te worden!

III.3. Schending van art. 8 van het EVRM

Uit de bestreden beslissing blijkt niet dat verwerende partij voldoende rekening heeft gehouden met het feit dat de resterende familie die verzoeker nog heeft grotendeels in België verblijven en de rest allen in Europa.

Ook stelt verwerende partij in zijn beslissing dat "Hierbij dient te worden opgemerkt dat het familie- en gezinsleven in de zin van het EVRM de aard en de hechtheid van de gezinsband aan haalt, namelijk de band tussen partners en tussen ouder en hun minderjarige kinderen. De andere gezinsleden vallen onder de bepalingen opgenomen in artikel 8 van het EVRM wanneer een meer dan normale afhankelijkheid wordt bewezen, wat hier niet het geval is..."

Dat verzoeker zijn familie in België verblijft en hij niemand meer heeft in Kosovo.

De kinderen wonen bij verzoeker en rekenen op hem.

Verwerende partij stelt hierover het absolute minimum in zijn beslissing.

Dat een eventuele terugkeer van verzoeker naar Kosovo wel degelijk een schending zou uitmaken van art 8 van het EVRM.

Artikel 8 EVRM luidt:

Lid 1

Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

Gezinsleven als bedoeld in artikel 8 EVRM kan 'ipso jure' ontstaan. Dit houdt in dat het gezinsleven van rechtswege ontstaat. Het Hof heeft verschillende uitspraken gedaan over het van rechtswege ontstaan van gezinsleven.

Voorts vereist artikel 8 lid 2 EVRM dat de inmenging noodzakelijk moet zijn in het belang van de democratische samenleving. Er moet dus sprake zijn van een 'pressing social need'.

Dat er, integendeel tot wat verwerende partij stelt, geen sprake is van een pressing social need. Om te bepalen of aan de voorwaarden van noodzakelijkheid wordt voldaan moet er een belangenafweging en proportionaliteitstoets plaatsvinden.

Verder moet er, om te bepalen of de inmenging gerechtvaardigd is, een belangenafweging plaatsvinden tussen het algemene belang en het individuele belang van de vreemdeling.

Indien men hier een belangenafweging maakt kan men tot de vaststelling komen dat de individuele belangen van de vreemdeling zwaarder doorwegen.

Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, dient te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders. Zolang er geen dergelijke hinderpalen kunnen worden vastgesteld, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

Dat er een afweging gemaakt moet worden tussen de verschillende belangen.

Een terugkeer naar het land van herkomst zou voor verzoeker zware gevolgen met zich meebrengen, vnl. op basis van zijn gezinsleven met zijn kinderen. Hij staat nl. nog in voor zijn beide kinderen die bij hem inwonen.

Er is immers geenszins sprake van een eventueel gevaar voor de nationale veiligheid (hij heeft geen nieuwe feiten meer gepleegd en voor de brandstichting was hij nog nooit in contact gekomen met het gerecht), de openbare veiligheid of het economisch welzijn. Bijgevolg dient het recht op een gezinsleven van verzoeker en zijn kinderen gerespecteerd te worden!

Dat een terugkeer naar Kosovo wel degelijk een inmenging vormt in het privéleven van verzoeker."

3.2. De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Wat betreft de aangevoerde schending van de zorgvuldigheidsplicht moet erop worden gewezen dat dit beginsel van behoorlijk bestuur de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenfinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor de zorgvuldigheidsplicht houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Bij het beoordelen van de materiële motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

3.3. Artikel 21 van de Vreemdelingenwet, op grond waarvan de bestreden beslissing werd genomen, luidt als volgt:

“De minister of zijn gemachtigde kan een einde maken aan het verblijf van een onderdaan van een derde land die voor een beperkte of onbeperkte duur tot verblijf is toegelaten of gemachtigd en hem het bevel geven het grondgebied te verlaten, om redenen van openbare orde of nationale veiligheid.

Het eerste lid is van toepassing, onverminderd artikel 61/8, op de onderdaan van een derde land die krachtens artikel 61/7 tot verblijf gemachtigd is.”

3.4. De verzoekende partij meent dat de verwerende partij, ondanks de veroordeling, er rekening mee diende te houden dat de brandstichting waarvoor zij veroordeeld werd, wel degelijk moet gekaderd worden in een uit de hand gelopen familieruzie, dat haar dochter dit ook verklaart in een brief die bij huidig beroep wordt gevoegd en die ook reeds in het verleden werd overgemaakt. Zij haalt aan dat zij geen afbreuk wenst te doen aan de opgelopen veroordeling en de verantwoordelijkheid hiervoor maar wil wel degelijk de omstandigheden toelichten en meent dat daarom de brief van haar dochter van belang is, dat hiermee geen rekening werd gehouden bij het nemen van de bestreden beslissing. Zij meent dat het motief *“geen enkele vorm van respect toont voor de fysieke en psychische integriteit van anderen, waardoor uw gedrag en uw ingesteldheid een rechtstreekse bedreiging vormen voor de gemoedsrust en de fysieke veiligheid van de bevolking, alsook voor de openbare orde”*, moet gekaderd worden in de omstandigheden dat het zich heeft voorgedaan, dat het bovendien een eenmalig feit betreft dat zich niet meer zal voordoen, dat dit dan ook niet kan gezien worden als een gevaar voor de samenleving.

De verzoekende partij meent aldus vooreerst dat de beoordeling dat zij een gevaar is voor de samenleving en de openbare orde kennelijk onredelijk is gelet op de omstandigheden, dat de brandstichting moet gekaderd worden in een uit de hand gelopen familieruzie zoals ook blijkt uit een brief van haar dochter die voorlag en waarmee de verwerende partij nagelaten heeft rekening te houden.

Betreffende het gevaar voor de openbare orde motiveert de verwerende partij als volgt:

“Op 18/03/2014 werd u bij verstek veroordeeld door de Correctionele Rechtbank te Antwerpen tot 3 jaar gevangenisstraf wegens het opzettelijk in brand steken van een onroerend goed, namelijk een appartement, waarvan de dader moest vermoeden dat zich aldaar op het ogenblik van de brand één of meerdere personen bevonden.

Ten gevolge van deze nieuwe elementen heropende het CGVS het onderzoek aangaande de vluchtelingenstatus. Op 03/03/2016 werd u door een medewerker van het CGVS gehoord teneinde u de kans te bieden argumenten aan te halen voor het eventuele behoud van uw vluchtelingenstatus. Tijdens uw gehoor haalde u aan dat u gehandicapt bent, een invaliditeitsuitkering ontvangt en medisch hulp nodig heeft. U haalde aan dat u zichzelf niet als een gevaar voor de openbare orde beschouwt, dat u nooit eerder in aanraking kwam met het gerecht in België en dat u bij uw terugkeer naar Kosovo nog steeds de Albanese vreest. Tevens betwist u dat u de feiten gepleegd heeft waarvoor u in België veroordeeld werd. Het CGVS oordeelde dat deze elementen een behoud van de status niet wettigen en dat u een actueel gevaar vormt voor de samenleving.

Het CGVS concludeerde dat uit uw persoonlijk gedrag blijkt dat u geen enkele vorm van respect toont voor de fysieke en psychische integriteit van anderen en dat u uw driften niet onder controle kon houden. Verder concludeerde het CGVS dat uw gedrag en uw ingesteldheid een rechtstreekse bedreiging vormen voor de gemoedsrust en de fysieke veiligheid van de bevolking. Op 06/07/2016 heeft het CGVS uw vluchtelingenstatus ingetrokken op basis van artikel 55/3/1, § 1, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien uw vluchtelingenstatus ingetrokken werd op grond van artikel 55/3/1, § 1, van de wet van 15 december 1980, staat vast dat de minister of zijn gemachtigde kan beslissen een einde te maken aan uw verblijf en u een bevel kan geven om het grondgebied te verlaten om redenen van openbare orde.

(...)

Tevens blijkt uit uw verklaringen dat u geen schuldinzicht heeft daar u de feiten betwist, desondanks dat de feiten bewezen zijn en u definitief veroordeeld werd. Uit uw veroordeling voor een bijzonder ernstig misdrijf blijkt immers dat u geen enkele vorm van respect toont voor de fysieke en psychische integriteit van anderen, waardoor uw gedrag en uw ingesteldheid een rechtstreekse bedreiging vormen voor de gemoedsrust en de fysieke veiligheid van de bevolking, alsook voor de openbare orde. U bent sedert 07/04/2016 voorwaardelijk vrij en uw strafeinde was voorzien op 07/04/2018.”

Echter stelt de Raad vast dat de verzoekende partij geenszins verduidelijkt waarom de omstandigheden van de brandstichting, namelijk een naar haar verklaringen uit de hand gelopen familieruzie, een andere beoordeling van het gevaar voor de openbare orde zouden rechtvaardigen. Zij toont niet aan dat het feit dat het opzettelijk in brand steken van een appartement, waarvan zij moest vermoeden dat zich aldaar op het ogenblik van de brand één of meerdere personen bevonden, gebeurde in het kader van een familieruzie een invloed kan hebben op de beoordeling dat dit een bijzonder ernstig misdrijf betreft waaruit blijkt dat de verzoekende partij geen enkele vorm van respect toont voor de fysieke en psychische integriteit van anderen, waardoor haar gedrag en haar ingesteldheid een rechtstreekse bedreiging vormen voor de gemoedsrust en de fysieke veiligheid van de bevolking, alsook voor de openbare orde. De verzoekende partij toont dan ook niet aan dat de brief van haar dochter enige relevante informatie bevat die de beoordeling van het gevaar voor de openbare orde dat de verzoekende partij vormt, kon beïnvloeden, derwijze dat de verwerende partij gehouden was ermee rekening te houden.

In zoverre uit de brief van de dochter zou blijken dat zij verklaart dat de verzoekende partij onschuldig is, wijst de Raad erop dat in de bestreden beslissing duidelijk wordt gemotiveerd dat de feiten bewezen zijn en de verzoekende partij definitief veroordeeld werd.

Waar zij meent dat het motief *“geen enkele vorm van respect toont voor de fysieke en psychische integriteit van anderen, waardoor uw gedrag en uw ingesteldheid een rechtstreekse bedreiging vormen voor de gemoedsrust en de fysieke veiligheid van de bevolking, alsook voor de openbare orde”*, moet gekaderd worden in de omstandigheden dat het zich heeft voorgedaan, wijst de Raad erop dat uit de bestreden beslissing blijkt dat voormeld oordeel gestoeld is op de veroordeling van de verzoekende partij voor een bijzonder ernstig misdrijf, namelijk *“het opzettelijk in brand steken van een onroerend goed, namelijk een appartement, waarvan de dader moest vermoeden dat zich aldaar op het ogenblik van de brand één of meerdere personen bevonden.”* Met het enkel opperen dat de brandstichting plaats had in het kader van een uit de hand gelopen familieruzie, toont de verzoekende partij geenszins aan dat niet op kennelijk redelijke wijze kon worden geoordeeld dat de verzoekende partij *“geen enkele vorm van respect toont voor de fysieke en psychische integriteit van anderen, waardoor uw gedrag en uw ingesteldheid een rechtstreekse bedreiging vormen voor de gemoedsrust en de fysieke veiligheid van de bevolking, alsook voor de openbare orde.”* Het feit dat de brandstichting plaatsvond omwille van een familieruzie kan geenszins beschouwd worden als element dat afbreuk doet aan het vastgestelde gevaar voor de openbare orde. De verzoekende partij toont niet aan waarom naar aanleiding van het feit dat de brandstichting plaatsvond naar aanleiding van een familieruzie, niet langer zou kunnen gesteld worden dat zij geen enkele vorm van respect toont voor de fysieke en psychische integriteit van anderen.

Waar de verzoekende partij voorts nog lijkt te menen dat er niet kan gesteld worden dat zij een gevaar vormt voor de samenleving daar dit een eenmalig feit betreft en het zich niet meer zal voordoen, kan zij niet gevolgd worden. Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt immers duidelijk waarom op grond van het eenmalig feit geoordeeld wordt dat de verzoekende partij een gevaar vormt voor de openbare orde. Er wordt immers gewezen op het bijzonder ernstig karakter van het misdrijf waaruit blijkt dat de verzoekende partij geen enkele vorm van respect toont voor de fysieke en psychische integriteit van anderen, waardoor het gedrag van de verzoekende partij en haar ingesteldheid een rechtstreekse bedreiging vormen voor de gemoedsrust en de fysieke veiligheid van de bevolking alsook voor de openbare orde. Het komt de Raad niet foutief, onzorgvuldig of kennelijk onredelijk voor om uit het gedrag en de ingesteldheid van de verzoekende partij die blijkt uit haar veroordeling voor een bijzonder ernstig misdrijf, hoewel het slechts een eenmalig feit betrof, af te leiden dat de verzoekende partij een gevaar vormt voor de openbare orde. De verzoekende partij maakt geenszins aannemelijk dat een gevaar voor de openbare orde niet kan vastgesteld worden bij een persoon die slechts één veroordeling opliep. Immers worden, overeenkomstig artikel 23 van de Vreemdelingenwet, de beslissingen tot beëindiging van het verblijf krachtens artikel 21 van de Vreemdelingenwet uitsluitend gebaseerd op het persoonlijk gedrag van de betrokkene, waarbij het gedrag een werkelijke, actuele en voldoende ernstige

bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving moet zijn. *In casu* werd dan ook gemotiveerd waarom uit het gedrag van de verzoekende partij, dat blijkt uit een eenmalig feit, een gevaar voor de openbare orde kan worden afgeleid.

3.5. Verder stelt de verzoekende partij dat in haar dossier op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS) duidelijk staat dat haar vader reeds vermoord werd en zij op basis hiervan reeds het vluchtelingenstatuut verkregen heeft en haar kinderen nog steeds vluchteling zijn. De verzoekende partij toont niet aan op welke wijze deze elementen een gebrek in de motivering aantonen of wijzen op een onzorgvuldig onderzoek. Bovendien wijst de Raad erop dat betreffende de moord op haar vader, de verwerende partij in de bestreden beslissing motiveert *“U legde evenwel geen documenten voor die deze beweringen kunnen staven. Tevens werden deze elementen reeds onderzocht door het CGVS en deze werden beschouwd als niet afdoend, zij concludeerden dat deze elementen geen ander licht werpen op de motieven om uw vluchtelingenstatus in te trekken, namelijk de vaststelling dat u een gevaar vormt voor de samenleving. Het CGVS nam de door u aangehaalde motieven mee in haar advies over de verenigbaarheid van een verwijderingsmaatregel met de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 en oordeelde hierbij dat u mag worden teruggeleid naar Kosovo en Servië.”* Uit de beslissing van het CGVS van 6 juli 2016, waarnaar aldus verwezen wordt in de *in casu* bestreden beslissing, blijkt – in tegenstelling tot wat de verzoekende partij lijkt voor te houden – dat het CGVS de moord op haar vader niet geloofwaardig acht: *“U gaf in dit verband te kennen dat bij een bezoek aan Belgrado uw vader in het verleden werd vermoord door Albanezen. (...) De geloofwaardigheid van deze door u aangehaalde feiten wordt evenwel volledig ondermijnd door de volgende vaststellingen. (...) Hier kan nog aan worden toegevoegd dat u het (gewelddadig) overlijden van uw vader (...) op geen enkele wijze kan staven. U heeft derhalve deze feiten op geen enkele wijze aannemelijk kunnen maken.”* Met haar stelling dat zij op basis hiervan reeds het vluchtelingenstatuut verkreeg, lijkt de verzoekende partij er aan voorbij te gaan dat haar vluchtelingenstatuut werd ingetrokken en dat het CGVS betreffende de moord op haar vader oordeelde in het advies vervat in de intrekkingbeslissing van 6 juli 2016 dat de verzoekende partij haar relaas niet aannemelijk maakt. De verzoekende partij haalt nog aan dat haar kinderen nog steeds vluchteling zijn, doch blijkt nergens uit de bestreden beslissing als zou dit gegeven ontkend worden. Voorts zet zij niet uiteen op welke wijze dit element een gebrek in de motivering zou aantonen of zou wijzen op een onzorgvuldig onderzoek.

3.6. De verzoekende partij meent dat de bestreden beslissing onterecht werd genomen door geen rekening te houden met alle en het geheel van de elementen, doch laat na te verduidelijken welke elementen samengenomen of in hun geheel tot een andere beoordeling hadden kunnen leiden of de verwerende partij er toe had kunnen bewegen af te zien van het nemen van de bestreden beslissing. Evenmin verduidelijkt de verzoekende partij wat minstens diende te worden meegenomen in de bestreden beslissing en welke elementen de verwerende partij op zijn minst diende te onderzoeken of betreffende welke elementen de verwerende partij minstens moest motiveren waarom met deze elementen geen rekening werd gehouden.

Daarnaast stelt de Raad nog vast dat het betoog van de verzoekende partij in haar verzoekschrift niet toelaat vast te stellen dat de verwerende partij enig concreet door haar aangehaald element ten onrechte niet heeft betrokken bij de bestreden beslissing, zoals blijkt uit onderhavig arrest. Enige miskennis van de motiveringsplicht of het zorgvuldigheidsbeginsel blijkt niet.

Daargelaten de vaststelling dat arresten in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben, kan de verzoekende partij, gelet op bovenstaande vaststellingen, niet dienstig verwijzen naar arrest nr. 120 763 van 17 maart 2014 van de Raad waarin wordt gesteld dat de fragmentarische beoordeling van de voorliggende documenten in strijd is met het zorgvuldigheidsbeginsel.

3.7. Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, *Conka/België*, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven, dat beschermingswaardig is onder artikel 8 van het EVRM. Dit privé- en/of familie- en gezinsleven dient te bestaan op het moment van de bestreden beslissing.

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip 'privéleven'. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinsleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde nauwe persoonlijke banden (EHRM 12 juli 2001, *K. en T./Finland (GK)*, § 150; EHRM 2 november 2010, *Şerife Yiğit/Turkije (GK)*, § 93). Het begrip 'privéleven' wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip 'privéleven' een ruime term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, *Niemietz/Duitsland*, § 29; EHRM 27 augustus 2015, *Parrillo/Italië (GK)*, § 153). De beoordeling of er sprake kan zijn van een privéleven is ook een feitenkwestie.

De Raad wijst er op dat artikel 8 van het EVRM enkel effectief beleefde nauwe persoonlijke banden beoogt. De bescherming die deze bepaling biedt heeft hoofdzakelijk betrekking op het kerngezin (EHRM 9 oktober 2003, *Slivenko/Letland (GK)*, § 94). Dit gezin is beperkt tot de ouders en de kinderen, en kan slechts zeer uitzonderlijk worden uitgebreid naar andere naaste familieleden die een belangrijke rol kunnen spelen binnen het gezin. Daar waar de gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, ligt het anders in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen en broers en zussen. Opdat in het bijzonder een relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen, onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM kan vallen, zijn er bijkomende elementen van afhankelijkheid vereist die anders zijn dan de gewone affectieve en emotionele banden (EHRM 15 oktober 2003, nr. 52206/99, *Mokrani v. Frankrijk*, par. 33) (EHRM 13 februari 2001, nr. 47160/99, *Ezzouhdi v. Frankrijk*, par. 34). Deze bijkomende elementen kunnen onder meer zijn het samenwonen, de financiële afhankelijkheid, lichamelijke, psychische of medische afhankelijkheid en de reële banden tussen betrokkenen.

Aldus volgt uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) dat in beginsel de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen enkel onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM valt indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond (EHRM 15 juli 2003, *Mokrani/Frankrijk*, § 33; eveneens: EHRM 2 juni 2015, *K.M./Zwitserland*, § 59; EHRM 12 januari 2010, nr. 47486/06, *A.W. Khan v. Verenigd Koninkrijk*, par. 32; EHRM 15 mei 2012, nr. 16567/10, *Nacic e.a. v. Zweden*, par. 76).

Het EHRM heeft evenwel ook geoordeeld dat de banden tussen jongvolwassenen die nog geen eigen gezin hebben gesticht en hun ouders of andere naaste familieleden eveneens een beschermingswaardig 'gezinsleven' kunnen uitmaken (EHRM 23 juni 2008, *Maslov/Oostenrijk (GK)*, 62; EHRM 14 juni 2011, *Osman/Denemarken*, § 55). Met andere woorden, bij jongvolwassenen die geen eigen gezin hebben gesticht, wordt de eis van "*bijkomende elementen van afhankelijkheid*" niet meer dwingend gesteld wanneer er voldoende hechte en effectief beleefde banden zijn tussen de jongvolwassene en zijn ouders.

In de bestreden beslissing wordt betreffende artikel 8 van het EVRM gemotiveerd wat volgt:

"Aangaande uw familiale banden in het Rijk kan er uit uw administratief dossier, uw hoorrecht dd. 14/02/2018 en uw attest van gezinssamenstelling worden afgeleid dat u gedomicilieerd bent op hetzelfde adres als uw twee zonen, die ondertussen beiden meerderjarig zijn. In uw vragenlijst dd. 14/02/2018 verklaart u dat u geen duurzame relatie heeft, dat u nog drie meerderjarige dochters heeft in België en dat u in Duitsland nog één zoon en twee dochters heeft. Hierbij dient te worden opgemerkt dat het familie- en gezinsleven in de zin van het EVRM de aard en de hechtheid van de gezinsband aan

haalt, namelijk de band tussen partners en tussen ouder en hun minderjarige kinderen. De andere gezinsleden vallen onder de bepalingen opgenomen in artikel 8 van het EVRM wanneer een meer dan normale afhankelijkheid wordt bewezen, wat hier niet het geval is. U verklaarde voorheen tijdens uw gehoor dd. 04/11/2016 dat u door uw zonen wordt begeleid doordat u zorgbehoevend en voor 66% invalide bent. In uw hoorrecht dd. 14/02/2018 verklaarde u dat u aan reuma lijdt, waarbij u verwees naar medische attesten. U voegde echter geen medische attesten toe aan uw schrijven ondanks de expliciete vraag hiernaar. Desondanks nam de DVZ naar aanleiding van het ontbreken van de reeds gevraagde attesten en in het kader van een deugdelijke feitengaring, op 19/02/2018 contact op met het Sociaal Huis van Houthalen-Helchteren om nogmaals een poging te ondernemen om de medische attesten te verkrijgen. Ten gevolge van dit gesprek ontving de DVZ op 20/02/2018 volgende documenten van het Sociaal Huis te Houthalen-Helchteren: een RX-verslag dd. 11/05/2015, verschillende Duitstalige documenten opgemaakt tussen 2004 en 2008 en een brief opgesteld door het Sociaal Huis waaruit blijkt dat u een leefloon van het OCMW ontvangt als voorschot op een mogelijke uitkering als mindervalide. Hoewel er meermaals aan u gevraagd werd om uw invaliditeit en zorgbehoevendheid te attesteren, alsook uw noodzakelijke bijstand door familieleden, liet u na hier gevolg aan te geven. Uit niets blijkt dat er een bijzondere band van afhankelijkheid is tussen u en uw zonen of dochters. Als een gevolg is er geen familiaal beletsel voor de beëindiging van het verblijfsrecht of het bevel om het grondgebied te verlaten. Aangaande uw leefloon dient te worden opgemerkt dat n deze enkel ontvangt als een voorschot op een mogelijke uitkering voor mindervaliden. Betreffende uw medische toestand legde u verschillende documenten voor waaruit blijkt dat u onder meer aan de ziekte van Berchtere w lijdt. De medische documenten die u toezond werden voorgelegd aan een arts van de Dienst Vreemdelingen zaken, deze concludeerde dat u in de mogelijkheid bent om te reizen en dat de aangehaalde medische behandeling, alsook de medicatie beschikbaar is in uw land van herkomst (cfr, QED-verslag dd. 13/03/2018). Daarom kan geconcludeerd worden dat er geen medische elementen zijn die deze beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht met een bevel om het grondgebied te verlaten in de weg staan.

(...)

Dientengevolge zijn uw familiale en persoonlijke belangen in onderhavig geval niet van die aard dat zij voorrang mogen hebben op het vrijwaren van de openbare orde.”

De verzoekende partij wijst erop dat gezien haar jongste zoon meerderjarig is meer dan de normale afhankelijkheid dient bewezen te worden, dat hij net 19 jaar geworden is en dat beide inwonende zonen nog naar school gaan.

Gelet op het feit dat ter staving van de relatie tussen de verzoekende partij en haar jongvolwassen zonen enkel een attest van gezinssamenstelling werd voorgelegd, zonder meer, waaruit blijkt dat de verzoekende partij en haar twee jongvolwassen zonen gedomicilieerd zijn op hetzelfde adres, alsook gelet op het feit dat in de laatst ingevulde vragenlijst van 15 januari 2018 niet langer blijkt dat de verzoekende partij van mening is dat zij niet terug kan keren naar het land van herkomst omdat haar zonen haar nodig hebben en gelet op het feit dat geen enkel document werd voorgelegd waaruit informatie blijkt betreffende het al dan niet stichten van een eigen gezin door de jongvolwassen zonen, noch waaruit zou blijken dat haar zonen nog naar school gaan, noch waaruit zou blijken dat er sprake is van voldoende hechte en effectief beleefde banden tussen de jongvolwassen zonen van de verzoekende partij en de verzoekende partij, komt het de Raad niet onzorgvuldig, noch kennelijk onredelijk voor om *in casu* bijkomende elementen van afhankelijkheid te vereisen om het bestaan van een beschermingswaardig gezinsleven te kunnen vaststellen tussen de verzoekende partij en haar meerderjarige zonen.

De verzoekende partij wijst erop dat zij 66% invalide is en haar twee inwonende zonen nodig heeft om voor haar te zorgen, doch weerlegt hiermee geenszins de motieven van de bestreden beslissing waar gesteld wordt *“U verklaarde voorheen tijdens uw gehoor dd. 04/11/2016 dat u door uw zonen wordt begeleid doordat u zorgbehoevend en voor 66% invalide bent. In uw hoorrecht dd. 14/02/2018 verklaarde u dat u aan reuma lijdt, waarbij u verwees naar medische attesten. U voegde echter geen medische attesten toe aan uw schrijven ondanks de expliciete vraag hiernaar. Desondanks nam de DVZ naar aanleiding van het ontbreken van de reeds gevraagde attesten en in het kader van een deugdelijke feitengaring, op 19/02/2018 contact op met het Sociaal Huis van Houthalen-Helchteren om nogmaals een poging te ondernemen om de medische attesten te verkrijgen. Ten gevolge van dit gesprek ontving de DVZ op 20/02/2018 volgende documenten van het Sociaal Huis te Houthalen-Helchteren: een RX-verslag dd. 11/05/2015, verschillende Duitstalige documenten opgemaakt tussen 2004 en 2008 en een brief opgesteld door het Sociaal Huis waaruit blijkt dat u een leefloon van het OCMW ontvangt als voorschot op een mogelijke uitkering als mindervalide. Hoewel er meermaals aan u gevraagd werd om*

uw invaliditeit en zorgbehoevendheid te attesteren, alsook uw noodzakelijke bijstand door familieleden, liet u na hier gevolg aan te geven. Uit niets blijkt dat er een bijzondere band van afhankelijkheid is tussen u en uw zonen of dochters. Als een gevolg is er geen familiaal beletsel voor de beëindiging van het verblijfsrecht of het bevel om het grondgebied te verlaten. Aangaande uw leefloon dient te worden opgemerkt dat n deze enkel ontvangt als een voorschot op een mogelijke uitkering voor mindervaliden.” (eigen onderlijnen). Ook ter gelegenheid van onderhavig verzoekschrift legt de verzoekende partij geen documenten voor waaruit zou blijken dat de verzoekende partij nood heeft aan bijstand door familieleden. Hoogstens kan uit het door de verzoekende partij voorgelegde attest van erkenning van handicap blijken dat de zelfredzaamheid van de verzoekende partij verminderd is, doch geenszins dat zij hiervoor noodzakelijkerwijze dient te worden bijgestaan door haar familieleden, nog minder dat de zonen van de verzoekende partij deze bijstand effectief bieden. De verzoekende partij toont dan ook geenszins aan dat omwille van haar gezondheidstoestand er sprake is van afhankelijkheidsbanden ten aanzien van haar inwonende zonen, laat staat dat zij aantoonde dat de verwerende partij hiervan op de hoogte was of zou moeten zijn geweest bij haar beoordeling van het al dan niet bestaan van een gezins- of privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

Waar de verzoekende partij stelt dat haar beide zonen nog studeren en dat zij instaat voor het onderkomen en de zonen de verzoekende partij nodig hebben voor een onderkomen in België en dat ze op haar rekenen, stelt de Raad vast dat deze informatie niet werd overgemaakt aan de verwerende partij, zodat het de verwerende partij niet ten kwade kan worden geduid hiermee geen rekening te hebben gehouden bij haar beoordeling in het licht van artikel 8 van het EVRM. Uit de verklaringen van de verzoekende partij op 15 januari 2018 en 4 november 2016 en het aan de verwerende partij voorgelegde attest van gezinssamenstelling blijkt enkel dat de verzoekende partij samenwoont met haar twee zonen, doch geenszins dat het de verzoekende partij is die instaat voor het onderkomen. De verzoekende partij had de mogelijkheid om alle documenten die een afhankelijkheidsband en/of voldoende hechte en effectief beleefde banden met haar zonen kunnen aantonen, voor te leggen, doch heeft nagelaten dit te doen. De verzoekende partij kan haar eigen onzorgvuldig optreden niet afwentelen op de verwerende partij. Waar de verzoekende partij bij haar verzoekschrift nog getuigenverklaringen voegt waarin melding wordt gemaakt van het betalen van de huur door de verzoekende partij, kan de Raad enkel vaststellen dat deze getuigenverklaringen niet voorlagen op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing, terwijl de verzoekende partij alle mogelijkheden had om de door haar gewenste stavingstukken voor te leggen, zodat het de verwerende partij niet ten kwade kan worden geduid met deze stukken geen rekening te hebben gehouden. Immers dient de regelmatigheid van een bestuursbeslissing te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen. Voor het beoordelen van de wettelijkheid van een bestuursbeslissing dient men zich inderdaad te plaatsen op het ogenblik van het nemen van die beslissing, rekening houdend met de alsdan voorhanden zijnde feitelijke en juridische gegevens (cf. bv. RvS 30 maart 1994, nr. 46.794, R.A.C.E. 1994, z.p.). De Raad zou zijn bevoegdheid overschrijden indien hij rekening zou houden met elementen die niet aan de verwerende partij waren voorgelegd op het ogenblik dat zij haar beslissing nam. De Raad stelt vast dat de nieuwe documenten niet dienstig kunnen worden bijgebracht.

In zoverre de verzoekende partij meent dat geen rekening werd gehouden met het feit dat haar twee zonen tot op heden bij haar inwonen, kan zij niet worden gevolgd. Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt immers duidelijk dat de verwerende partij betreffende de familiale banden van de verzoekende partij er op wees dat uit het administratief dossier, het horen op 15 januari 2018 en het attest van gezinssamenstelling, blijkt dat de verzoekende partij gedomicilieerd is op hetzelfde adres als haar twee zonen. Echter wordt toegelicht dat de beide zonen ondertussen meerderjarig zijn, dat andere gezinsleden – dan ouders en minderjarige kinderen waar de aard en hechtheid van de gezinsband blijken – ook onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM vallen wanneer een meer dan normale afhankelijkheid wordt bewezen, waarbij de verwerende partij oordeelt dat dit *in casu* niet het geval is, dat uit niets blijkt dat er een bijzondere band van afhankelijkheid is tussen de verzoekende partij en haar inwonende zonen. Het feit om het loutere gedomicilieerd zijn op hetzelfde adres op zich niet te aanvaarden als bewijs van een bijzondere band van afhankelijkheid in het licht van artikel 8 van het EVRM kan niet beschouwd worden als foutief, onzorgvuldig of kennelijk onredelijk in hoofde van de verwerende partij, minstens toont de verzoekende partij dit niet aan. De verzoekende partij meent dat over het inwonen van haar zonen het absolute minimum wordt gesteld in de bestreden beslissing, doch toont niet aan dat deze motieven haar niet in staat stellen te begrijpen waarom het louter samenwonen met de zonen niet beschouwd kan worden als een beschermingswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM. Waar de verzoekende partij bij haar verzoekschrift nog getuigenverklaringen voegt waarin melding wordt gemaakt van de samenwoning van de verzoekende partij en haar zonen

alsook van de noodzaak van het verblijf van de verzoekende partij in België voor het welzijn van haar zonen, kan de Raad enkel vaststellen dat deze getuigenverklaringen niet voorlagen op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing, terwijl de verzoekende partij alle mogelijkheden had om de door haar gewenste stavingstukken voor te leggen, zodat het de verwerende partij niet ten kwade kan worden geduid met deze stukken geen rekening te hebben gehouden. De Raad zou zijn bevoegdheid overschrijden indien hij rekening zou houden met elementen die niet aan de verwerende partij waren voorgelegd op het ogenblik dat zij haar beslissing nam. De Raad stelt vast dat de nieuwe documenten niet dienstig kunnen worden bijgebracht.

Ten overvloede wijst de Raad er nog op dat uit de door de verzoekende partij bij haar verzoekschrift gevoegde getuigenverklaringen ook enkel blijkt dat de verzoekende partij en haar zonen heden samenwonen en dat een kennis van mening is dat het beter is dat de verzoekende partij in België verblijft voor het welzijn van zijn twee jongste zonen, doch geenszins dat er tussen hen voldoende hechte en effectief beleefde gezinsbanden of een bijzondere band van afhankelijkheid bestaat, zodat de verzoekende partij geenszins aantoonde welke invloed deze getuigenverklaringen konden hebben op de beoordeling van het al dan niet bestaan van een beschermingswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

De verzoekende partij meent dat uit de bestreden beslissing niet blijkt dat de verwerende partij voldoende rekening heeft gehouden met het feit dat de resterende familie die de verzoekende partij nog heeft grotendeels in België verblijft en de rest allen in Europa en dat zij niemand meer heeft in Kosovo. Echter stelt de Raad vast dat de verwerende partij wel degelijk het feit dat de kinderen van de verzoekende partij in België en Duitsland wonen in rekening nam, doch oordeelde dat ten aanzien van geen enkele van de kinderen een bijzondere band van afhankelijkheid blijkt waardoor geen sprake is van een beschermingswaardig gezinsleven tussen de verzoekende partij en haar zonen en dochters. De verzoekende partij weerlegt deze motieven niet, noch toont zij aan met welke elementen die kunnen wijzen op het bestaan van een beschermingswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM door de verwerende partij ten onrechte onvoldoende rekening werd gehouden. Waar zij stelt dat zij niemand meer heeft in Kosovo beperkt zij zich tot een loutere bewering. Bovendien stelt de Raad vast dat zij dit niet heeft meegedeeld aan de verwerende partij zodat het haar niet ten kwade kan worden geduid hiermee geen rekening te hebben gehouden. De Raad wijst ook naar wat hieromtrent wordt gesteld onder punt 3.8.

Gezien geen gezinsleven tussen de verzoekende partij en haar kinderen wordt aangetoond dat beschermingswaardig is onder artikel 8 van het EVRM, is er ook geen sprake van een inmenging door de bestreden beslissing, zodat de verwerende partij niet diende over te gaan tot een belangenafweging. Gezien er geen sprake is van een beschermingswaardig gezinsleven in het licht van artikel 8 van het EVRM, is er aldus geen sprake van een inmenging en kan de verzoekende partij, in het licht van de beoordeling van artikel 8 van het EVRM, niet dienstig verwijzen naar haar oordeel dat er geen sprake is van een gevaar voor de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn om te stellen dat het gezinsleven tussen de verzoekende partij en haar kinderen dient gerespecteerd te worden. Gezien er geen sprake is van een inmenging, kan de verzoekende partij evenmin dienstig voorhouden dat de inmenging disproportioneel is.

Waar de verzoekende partij tot slot nog stelt dat een terugkeer naar Kosovo een inmenging vormt in haar privéleven, kan de Raad enkel vaststellen dat uit de bestreden beslissing blijkt dat in zoverre er al een inmenging zou zijn door de bestreden beslissing in het privéleven van de verzoekende partij, de verwerende partij oordeelt dat deze inmenging niet disproportioneel is. Er wordt immers gemotiveerd: *“U bent op dit ogenblik 53 jaar en u verblijft sedert juni 2008 in België. Hieruit volgt dat u reeds een geruime tijd in het Rijk verblijft. Evenwel blijkt uit uw administratief dossier en de door u overgemaakte documenten geen doorgedreven integratie of hechte sociale en culturele banden met de Belgische samenleving. U haalde aan dat u analfabeet bent (u kan niet lezen, noch schrijven), maar dat u de volgende talen kan spreken: Albanees, Kosovaars, Servisch, Bosnisch, Rom, Duits en Nederlands. U legde echter geen document voor waaruit blijkt dat u één van de officiële landstalen machtig bent, evenmin legde u een attest van inburgering voor. U verklaarde dat u geen diploma's heeft, noch over een beroepstraject beschikt. Het feit of u al dan niet arbeidsactief bent, doet geen afbreuk aan de ernstige feiten die door u gepleegd werden en staat het vast dat u een gevaar vormt voor de samenleving, aangezien u definitief veroordeeld werd voor een bijzonder ernstig misdrijf. Tevens blijkt uit uw verklaringen dat u geen schuldinzicht heeft daar u de feiten betwist, desondanks dat de feiten bewezen zijn en u definitief veroordeeld werd. Uit uw veroordeling voor een bijzonder ernstig misdrijf blijkt immers dat u geen enkele vorm van respect toont voor de fysieke en psychische integriteit van*

anderen, waardoor uw gedrag en uw ingesteldheid een rechtstreekse bedreiging vormen voor de gemoedsrust en de fysieke veiligheid van de bevolking, alsook voor de openbare orde. U bent sedert 07/04/2016 voorwaardelijk vrij en uw strafeinde was voorzien op 07/04/2018. Dientengevolge zijn uw familiale en persoonlijke belangen in onderhavig geval niet van die aard dat zij voorrang mogen hebben op het vrijwaren van de openbare orde. Uit het voorgaande blijkt dat u tijdens uw verblijf in België geen sociale en culturele banden heeft opgebouwd die sterker zijn dan die met het land van herkomst, aangezien u er zich zelfs niet kan toe bewegen de Belgische wetten en regels te respecteren en na te leven. Als een gevolg mag geconcludeerd worden dat er geen culturele of sociale banden zijn in België die het nemen van deze beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht met een bevel om het grondgebied te verlaten beletten." De verzoekende partij toont geenszins aan dat deze motieven foutief of kennelijk onredelijk zijn of berusten op een onzorgvuldige feitenvinding.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

3.8. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat: "*Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen*". Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; *adde* EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 66).

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen. Het EHRM heeft geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./ Verenigd Koninkrijk, § 108 *in fine*).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, heeft het EHRM geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov/Turkije, § 73; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 68).

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt dat uitzonderlijk, in de zaken waarin een verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte behandelingen, de bescherming van artikel 3 van het EVRM optreedt wanneer de verzoekende partij aantoont dat er ernstige en bewezen motieven bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (zie: EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 132). In dergelijke omstandigheden eist het EHRM niet dat de verzoekende partij het bestaan aantoont van andere bijzondere kenmerken die haar persoonlijk zouden onderscheiden, indien dat de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming illusoir zou maken. Dit zal worden bepaald in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 80; EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh/Nederland, § 148). Dit geldt eveneens als in een situatie van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of nationaal gewapend conflict de graad van willekeurig geweld zo een uitzonderlijk hoog niveau bereikt dat er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat een burger door zijn loutere aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals

bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, dat de omzetting beoogt van artikel 15, c) van Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende beschermingen (hierna: de Kwalificatierichtlijn), zoals geïnterpreteerd door het Hof van Justitie (HvJ 17 februari 2009, C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, 2009, §§ 35, 43 en 45 <http://curia.europa.eu>; in dezelfde zin EHRM 17 juli 2008, NA v. UK, §§ 115-117).

Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 359 *in fine*). In dit geval wordt het bestaan van een reëel gevaar van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (cf. *mutatis mutandis*: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 81; EHRM 20 maart 1991, Cruz Varas en cons./Zweden, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 107). De verwerende partij moet een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek doen van de gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 293 en 388). De verzoekende partij moet evenwel een begin van bewijs aanvoeren dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in het land waarnaar hij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. Hij moet concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing tot beëindiging van verblijf en het bevel om het grondgebied te verlaten, steunen op artikel 21 van de Vreemdelingenwet.

Dit artikel luidt als volgt:

“De minister of zijn gemachtigde kan een einde maken aan het verblijf van een onderdaan van een derde land die voor een beperkte of onbeperkte duur tot verblijf is toegelaten of gemachtigd en hem het bevel geven het grondgebied te verlaten, om redenen van openbare orde of nationale veiligheid. Het eerste lid is van toepassing, onverminderd artikel 61/8, op de onderdaan van een derde land die krachtens artikel 61/7 tot verblijf gemachtigd is.”

Artikel 23 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. De beslissingen tot beëindiging van het verblijf genomen krachtens de artikelen 21 en 22 zijn uitsluitend gebaseerd op het persoonlijk gedrag van de betrokkene en mogen niet op economische gronden berusten.

Het gedrag van de betrokkene moet een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving zijn. Motiveringen die los staan van het betrokken individuele geval of met algemene preventieve redenen verband houden, mogen niet worden aangevoerd.

§ 2. Er wordt bij het nemen van de beslissing rekening gehouden met de ernst of de aard van de inbreuk op de openbare orde of de nationale veiligheid die hij heeft begaan, of met het gevaar dat van hem uitgaat, en met de duur van zijn verblijf in het Rijk.

Er wordt ook rekening gehouden met het bestaan van banden met zijn land van verblijf of met het ontbreken van banden met zijn land van oorsprong, met zijn leeftijd en met de gevolgen voor hem en zijn familieleden.”

Deze bepalingen werden ingevoegd door de wet van 24 februari 2017 tot wijziging van de Vreemdelingenwet. Deze wet is in werking getreden op 29 april 2017.

Bij deze wetwijziging van 24 februari 2017 werden de procedurele waarborgen niet uit het oog verloren omwille van het bepaalde in artikel 23 van de Vreemdelingenwet. De wetgever stelt omtrent de procedurele waarborgen in de voorbereidende werken: *“Ze waarborgen een rechtvaardig evenwicht tussen de private belangen van de betrokken onderdanen van derde landen om hun fundamentele rechten beschermd te zien, en de belangen van de Staat om de handhaving van de openbare orde en van de nationale veiligheid te waarborgen”.* (Parl.St. Kamer, 2016-17, nr. 2215/001, p. 17, over de procedurele waarborgen in artikel 23 van de Vreemdelingenwet zie ook Parl.St., Kamer, 2016-17, nr. 2215/001, p. 26-27).

Het is in dit kader dat de wetgever het belang benadrukte van het gestelde in de artikelen 3 en 8 van het EVRM wanneer hij een einde maakt aan het verblijf van een vreemdeling en hem het bevel geeft het grondgebied te verlaten. In de memorie van toelichting kan hierover het volgende worden gelezen: *“Er moet ook worden onderstreept dat de beslissing in alle gevallen volgt uit een individueel onderzoek, waarbij de belangen tegen elkaar worden afgewogen. Daarbij wordt gelet op het eerbiedigen van de fundamentele rechten en vrijheden, waaronder de eerbiediging van het gezinsleven en het recht op bescherming tegen foltering en onmenselijke of vernederende behandeling.”* (Parl.St. Kamer, 2016-17, nr. 2215/001, p. 18).

Ten slotte blijkt nog verder uit de voorbereidende werken betreffende artikel 62, §1 van de Vreemdelingenwet, dat bepaalt dat wanneer het bestuur overweegt om het verblijf van een vreemdeling die gemachtigd of toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden op het grondgebied van het Rijk of die het recht heeft om er meer dan drie maanden te verblijven, te beëindigen of in te trekken, het de betrokkene hiervan schriftelijk op de hoogte moet brengen en hem de mogelijkheid moet bieden om de relevante elementen aan te voeren die het nemen van een beslissing kunnen verhinderen of beïnvloeden:

“(…) in de zaak Boudjlida heeft het Hof verklaard dat “Het recht om te worden gehoord waarborgt dat eenieder in staat wordt gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure en voordat een besluit wordt genomen dat zijn belangen op nadelige wijze kan beïnvloeden”; dat deze regel “[...] tot doel heeft de bevoegde autoriteit in staat te stellen naar behoren rekening te houden met alle relevante elementen. Die regel beoogt met name, ter verzekering van de effectieve bescherming van de betrokken persoon, deze laatste in staat te stellen om een vergissing te corrigeren of persoonlijke omstandigheden aan te voeren die ervoor pleiten dat het besluit wordt genomen, niet wordt genomen of dat in een bepaalde zin wordt besloten”; dat “dat recht om te worden gehoord (tevens) impliceert dat de overheid met de nodige aandacht kennis neemt van de opmerkingen van de betrokkene door alle relevante gegevens van het geval zorgvuldig en onpartijdig te onderzoeken en het besluit omstandig te motiveren”; dat wanneer de voorwaarden en de nadere regels die het respecteren van dit recht garanderen door het nationale recht zijn vastgesteld, deze regels “[...] de uitoefening van de door de rechtsorde van de Unie verleende rechten [...] in de praktijk niet onmogelijk of uiterst moeilijk [...]” mogen maken; en dat “[...] de grondrechten, zoals de eerbiediging van de rechten van de verdediging, geen absolute gelding hebben, maar beperkingen kunnen bevatten, mits deze werkelijk beantwoorden aan de doeleinden van algemeen belang die met de betrokken maatregel worden nagestreefd, en, het nagestreefde doel in aanmerking genomen, geen onevenredige en onduidelbare ingreep impliceren waardoor de gewaarborgde rechten in hun kern worden aangetast” (arrest Boudjlida, van 11 december 2014, C-249/13, EU:2014:2431, zie punten 36 tot 38, 41 en 43, en de vermelde rechtspraak.)” (Parl. St. Kamer, 2016-17, nr. 2215/001, p.45-46).

De intrekking van de vluchtelingenstatus is op zich geen vrijgeleide om zomaar over te gaan tot een beëindiging van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Gezien het absoluut karakter van artikel 3 van het EVRM, dat geen enkele uitzondering duldt, moet de gemachtigde inderdaad vooraleer over te gaan tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek doen naar het risico op een schending van artikel 3 van het EVRM.

De verzoekende partij kan niet gevolgd worden waar zij stelt dat de bestreden beslissing getuigt van een onzorgvuldig onderzoek daar zij tijdens de procedure van de intrekking reeds aanhaalde dat een eventuele terugkeer een schending van artikel 3 van het EVRM zou uitmaken en in de beslissing van het CGVS gesteld wordt dat hiermee geen rekening kan gehouden worden bij de intrekking maar wel bij een eventuele verwijdering van het grondgebied, dat de verwerende partij op zijn minst de situatie in haar land van herkomst dient te onderzoeken, dat de bevoegde diensten, zoals blijkt uit rechtspraak van de Raad van State, de situatie in het land van herkomst dienen te onderzoeken op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing. Zij kan niet gevolgd worden waar zij meent dat de verwerende partij weigert dit te doen hoewel men bij het afleveren van een beslissing tot beëindiging van verblijf de huidige situatie in het land van herkomst dient te toetsen en na te kijken of zij kan terugkeren, noch waar zij stelt dat er geen afdoende of recent onderzoek is naar de situatie in het land van herkomst en de gegronde vrees voor vervolging in haar hoofde, dat de zorgvuldigheidsplicht geschonden wordt door niet te onderzoeken of zij al dan niet kan terugkeren naar haar herkomstland, minstens dat dit wordt aangetoond in het dossier of dit werd onderzocht.

De volgende motieven kunnen immers in de bestreden beslissing gelezen worden:

“U diende op 23/06/2008 een asielaanvraag in onder de identiteit 'S.U.H. (...)' en op 15/10/2008 werd u als vluchteling erkend door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (CGVS). Als een gevolg van uw erkenning werd u in het bezit gesteld van een verblijfsrecht van onbepaalde duur en u ontving op 23/02/2009 een B-kaart, geldig – na verlenging – tot 11/01/2023. Op 18/03/2014 werd u bij verstek veroordeeld door de Correctionele Rechtbank te Antwerpen tot 3 jaar gevangenisstraf wegens het opzettelijk in brand steken van een onroerend goed, namelijk een appartement, waarvan de dader moest vermoeden dat zich aldaar op het ogenblik van de brand één of meerdere personen bevonden.

Ten gevolge van deze nieuwe elementen heropende het CGVS het onderzoek aangaande de vluchtelingenstatus. Op 03/03/2016 werd u door een medewerker van het CGVS gehoord teneinde u de kans te bieden argumenten aan te halen voor het eventuele behoud van uw vluchtelingenstatus. Tijdens uw gehoor haalde u aan dat u gehandicapt bent, een invaliditeitsuitkering ontvangt en medisch hulp nodig heeft. U haalde aan dat u zichzelf niet als een gevaar voor de openbare orde beschouwt, dat u nooit eerder in aanraking kwam met het gerecht in België en dat u bij uw terugkeer naar Kosovo nog steeds de Albanese vreest. Tevens betwist u dat u de feiten gepleegd heeft waarvoor u in België veroordeeld werd. Het CGVS oordeelde dat deze elementen een behoud van de status niet wettigen en dat u een actueel gevaar vormt voor de samenleving.

Het CGVS concludeerde dat uit uw persoonlijk gedrag blijkt dat u geen enkele vorm van respect toont voor de fysieke en psychische integriteit van anderen en dat u uw driften niet onder controle kon houden. Verder concludeerde het CGVS dat uw gedrag en uw ingesteldheid een rechtstreekse bedreiging vormen voor de gemoedsrust en de fysieke veiligheid van de bevolking. Op 06/07/2016 heeft het CGVS uw vluchtelingenstatus ingetrokken op basis van artikel 55/3/1, § 1, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Het CGVS bracht in het kader van deze beslissing een advies uit volgens hetwelk een verwijderingsmaatregel verenigbaar is met de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 en dat u dus mag worden teruggeleid naar Kosovo en Servië. Tegen deze beslissing diende u op 05/08/2016 beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV). Deze instantie bevestigde op 16/11/2016 de beslissing tot intrekking van de vluchtelingenstatus genomen door het CGVS op 06/07/2016.

Gezien uw vluchtelingenstatus ingetrokken werd op grond van artikel 55/3/1, § 1, van de wet van 15 december 1980, staat vast dat de minister of zijn gemachtigde kan beslissen een einde te maken aan uw verblijf en u een bevel kan geven om het grondgebied te verlaten om redenen van openbare orde.

De Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) gaf u de kans alle documenten en elementen aan te brengen waarvan u het nodig acht dat de DVZ hiervan kennis heeft ten einde uw situatie correct in te schatten, zodoende een beslissing tot intrekking of beëindiging van het verblijfsrecht te verhinderen of beïnvloeden (art. 62, § 1, eerste lid, van de wet van 15/12/1980). U werd op 04/11/2016 gehoord. In uw hoorrecht verklaarde u dat u sinds 26/06/2008 in België bent en dat u voordien 15 jaar in Duitsland verbleef, zonder geldige reisdocumenten. (...)

Bij het nemen van deze beslissing tot beëindiging van het verblijf en het bevel om het grondgebied te verlaten, worden al deze voorgelegde documenten in rekschap gebracht.

U verklaarde in uw hoorrecht dd. 14/02/2018 dat u niet naar uw land kan terugkeren omdat u in uw thuisland gezocht wordt omwille van politieke redenen. U meldde hierbij dat uw vader en neef vermoord werden, dat uw echtgenote verkracht en mishandeld werd en dat u zal gefolterd worden. U legde evenwel geen documenten voor die deze beweringen kunnen staven. Tevens werden deze elementen reeds onderzocht door het CGVS en deze werden beschouwd als niet afdoend, zij concludeerden dat deze elementen geen ander licht werpen op de motieven om uw vluchtelingenstatus in te trekken, namelijk de vaststelling dat u een gevaar vormt voor de samenleving. Het CGVS nam de door u aangehaalde motieven mee in haar advies over de verenigbaarheid van een verwijderingsmaatregel met de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 en oordeelde hierbij dat u mag worden teruggeleid naar Kosovo en Servië.

U bent op dit ogenblik 53 jaar en u verblijft sedert juni 2008 in België. Hieruit volgt dat u reeds een geruime tijd in het Rijk verblijft. Evenwel blijkt uit uw administratief dossier en de door u overgemaakte documenten geen doorgedreven integratie of hechte sociale en culturele banden met de Belgische samenleving. U haalde aan dat u analfabeet bent (u kan niet lezen, noch schrijven), maar dat u de volgende talen kan spreken: Albanees, Kosovaars, Servisch, Bosnisch, Rom, Duits en Nederlands. U legde echter geen document voor waaruit blijkt dat u één van de officiële landstalen machtig bent, evenmin legde u een attest van inburgering voor. U verklaarde dat u geen diploma's heeft, noch over een beroepstraject beschikt. Het feit of u al dan niet arbeidsactief bent, doet geen afbreuk aan de

ernstige feiten die door u gepleegd werden en staat het vast dat u een gevaar vormt voor de samenleving, aangezien u definitief veroordeeld werd voor een bijzonder ernstig misdrijf.

Tevens blijkt uit uw verklaringen dat u geen schuldinzicht heeft daar u de feiten betwist, desondanks dat de feiten bewezen zijn en u definitief veroordeeld werd. Uit uw veroordeling voor een bijzonder ernstig misdrijf blijkt immers dat u geen enkele vorm van respect toont voor de fysieke en psychische integriteit van anderen, waardoor uw gedrag en uw ingesteldheid een rechtstreekse bedreiging vormen voor de gemoedsrust en de fysieke veiligheid van de bevolking, alsook voor de openbare orde. U bent sedert 07/04/2016 voorwaardelijk vrij en uw strafeinde was voorzien op 07/04/2018.

Dientengevolge zijn uw familiale en persoonlijke belangen in onderhavig geval niet van die aard dat zij voorrang mogen hebben op het vrijwaren van de openbare orde. Uit het voorgaande blijkt dat u tijdens uw verblijf in België geen sociale en culturele banden heeft opgebouwd die sterker zijn dan die met het land van herkomst, aangezien u er zich zelfs niet kan toe bewegen de Belgische wetten en regels te respecteren en na te leven. Als een gevolg mag geconcludeerd worden dat er geen culturele of sociale banden zijn in België die het nemen van deze beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht met een bevel om het grondgebied te verlaten beletten.”

Vooreerst blijkt uit voormelde motieven dat de verzoekende partij tot tweemaal toe de kans kreeg om alle documenten en elementen aan te brengen waarvan zij het nodig achtte dat de verwerende partij hiervan kennis had teneinde haar situatie correct in te schatten, zodoende een beslissing tot intrekking of beëindiging van het verblijfsrecht te kunnen verhinderen of beïnvloeden, en dit op 4 november 2016 en 15 januari 2018. Dit wordt door de verzoekende partij niet betwist. Op de vraag “Heeft u redenen waarom u niet naar uw land kan terugkeren? Zo (Indien) ja, welke?” antwoordde de verzoekende partij op 4 november 2016 enkel: “Levensgevaar tot dood door naam S. (...) gans familie, kinderen, enz. Van daar dat ik in België vluchteling verblijfstitel heb. Ik voel me hier in België als moederland en ook rust. Graag willen wij als familie S. (...) hier verblijven en ons ook aanpassen ... enz.” en op 15 januari 2018: “Man wordt in zijn thuisland gezocht omwille van politieke redenen. Vader werd vermoord, neefje werd vermoord. Zal in zijn thuisland gefolterd worden. Zijn echtgenote werd in Kosovo verkracht en mishandeld”. Verder blijkt uit de stukken van het administratief dossier niet dat ter staving stukken werden voorgelegd noch enige vervollediging van de verzoekende partij of haar raadsman of een andere derde aan de gemachtigde te zijn overgemaakt, met betrekking tot deze vraag naar het eventueel risico op een schending van artikel 3 van het EVRM omwille van de situatie in haar land van herkomst of haar voorgehouden vrees voor vervolging, in geval van beëindiging van verblijf of afgifte van een terugkeerbesluit.

Uit voormelde motieven blijkt voorts dat de verwerende partij wel degelijk een zorgvuldig onderzoek heeft gedaan in het licht van artikel 3 van het EVRM en onderzocht heeft of zij, gelet op de situatie in haar land van herkomst en de vrees voor vervolging in haar hoofde, kon terugkeren naar haar herkomstland. De verwerende partij wijst er immers op dat het CGVS in het kader van de beslissing tot intrekking van de vluchtelingenstatus van 6 juli 2016 een advies uitbracht volgens hetwelk een verwijderingsmaatregel verenigbaar is met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet en dat de verzoekende partij dus mag worden teruggedleid naar Kosovo en Servië, dat de Raad op 16 november 2016 de voormelde beslissing tot intrekking bevestigde.

Het voormelde advies van het CGVS in het kader van de beslissing tot intrekking van de vluchtelingenstatus van 6 juli 2016 luidt als volgt:

“Wanneer de Commissaris-generaal de vluchtelingenstatus intrekt op grond van artikel 55/3/1, § 1 dient hij een advies te verstrekken over de verenigbaarheid van een verwijderingsmaatregel met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Het Commissariaat-generaal is van oordeel dat u mag worden teruggedleid naar Kosovo en Servië. Een verwijderingsmaatregel is verenigbaar met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Wat betreft uw bewering zowel de Kosovaarse als de Servische (waar u voor uw komst naar Duitsland en later België 2 jaar woonachtig was en waar uw oude Joegoslavische identiteitskaart werd uitgereikt) te ontberen dient vooreerst opgemerkt te worden dat het evenwel als opmerkelijk kan beschouwd worden dat u tijdens uw asielaanvraag herhaaldelijk voor de Belgische asielinstanties verklaarde over de Kosovaarse nationaliteit te beschikken. Wat er ook van zij, het loutere feit dat u in Kosovo geboren bent is volgens de Kosovaarse nationaliteitswetgeving onvoldoende om de Kosovaarse nationaliteit te verkrijgen. De wetgeving stelt immers dat één of beide ouders de Kosovaarse nationaliteit moeten

hebben op de dag dat u geboren bent. Toen u geboren werd bestond de Kosovaarse Republiek als onafhankelijke staat nog niet en bezaten uw ouders de (toenmalige) Joegoslavische nationaliteit. Volgens de Kosovaarse nationaliteitswetgeving hebben alle personen die op 1 januari 1998 staatsburger waren van de Federale Republiek Joegoslavië en hun gewone verblijfplaats in Kosovo hadden, recht op het Kosovaarse staatsburgerschap. U hebt evenwel onvoldoende aangetoond onder deze voorwaarde te vallen en aldus de Kosovaarse nationaliteit te bezitten. U gaf evenzeer te kennen in het verleden geen stappen te hebben ondernomen om de Kosovaarse nationaliteit te bekomen (CGVS 3/3/2016, p. 5 en 6). Wat betreft Servië, waar u in 1991 woonachtig werd en waar in die periode uw Joegoslavische identiteitskaart werd uitgereikt, dient te worden vastgesteld dat u in het bezit bent van een Joegoslavische geboorteakte en een Joegoslavische identiteitskaart waaruit blijkt dat u in Peje geboren bent. Uw beide ouders beschikten over de Joegoslavische nationaliteit. Niets wijst erop dat u vandaag de dag niet in staat zou zijn om Servische identiteitsdocumenten te verkrijgen, zij het bij de Servische ambassade in België of in Servië zelf. U heeft dit overigens nooit geprobeerd (CGVS, p. 5, 6). Uit de Servische nationaliteitswetgeving blijkt immers dat de nationaliteit kan verkregen worden door eenieder die geboren is op Servisch grondgebied, zoals bij u het geval is.

Er kan overigens op gewezen worden dat de nationaliteitswetgeving tot de soevereine bevoegdheid van de verschillende nationale staten behoort. Het loutere feit de nationaliteit van een welbepaald land niet te bezitten/ kunnen verkrijgen volstaat ook niet om te besluiten tot een vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie. Evenmin is er sprake van het lijden van ernstige schade overeenkomstig artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980.

Gelet op het gegeven dat u geboren en getogen bent in Peje en voor uw vertrek naar Duitsland en later naar België tevens ongeveer 2 jaar geregistreerd in Servië verbleef dienen zowel Servië als Kosovo beschouwd te worden als uw land van gewoonlijk verblijf en dient dientengevolge uw vrees dan ook ten aanzien van beide landen beoordeeld te worden.

De situatie in Kosovo is sinds uw vertrek in 1991 drastisch gewijzigd. Zo werd Kosovo bij KB van 11 mei 2015 toegevoegd aan de lijst van veilige landen van herkomst (zie informatie toegevoegd aan het administratieve dossier). Een land wordt als veilig land van herkomst beschouwd wanneer op basis van de rechtstoestand, de toepassing van de rechtsvoorschriften in een democratisch stelsel en de algemene politieke omstandigheden kan worden aangetoond dat er algemeen gezien en op duurzame wijze geen sprake is van vervolging in de zin van het internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3, van de Belgische Vreemdelingenwet of dat er geen zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat de asielzoeker een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4 van diezelfde wet.

Gewezen op de gewijzigde situatie in Kosovo, stelde u dat u er niet veilig zou zijn. U verklaarde bij terugkeer naar Kosovo nog steeds de Albanen te vrezen (CGVS 3/3/2016, p. 7 en 8). U gaf in dit verband te kennen dat bij een bezoek aan Belgrado uw vader in het verleden werd vermoord door Albanen. Dit gebeurde tijdens een grote manifestatie in Belgrado. Dit zou ingegeven zijn door zijn werk als commandant bij de politie in Srpska Mitrovica (CGVS 3/3/2016, p. 4 en 4). De geloofwaardigheid van deze door u aangehaalde feiten wordt evenwel volledig ondermijnd door de volgende vaststellingen. Vooreerst situeerde u deze feiten tijdens uw gehoor op het Commissariaat eerst in 1996 of 1997 eraan toevoegend dat dit gebeurde toen hij u daar een bezoek aan u kwam brengen (CGVS 3/3/2016, p. 5). Later tijdens hetzelfde gehoor gaf u evenwel te kennen in 1991 reeds Belgrado verlaten te hebben en toen teruggekeerd te zijn naar Kosovo waaruit u nog datzelfde jaar vertrok naar Duitsland (CGVS, p. 5). Hiermee spreekt u zich duidelijk tegen over wanneer deze feiten zouden plaatsgevonden hebben. Deze vaststelling wordt nog extra kracht bijgezet door het feit dat u tijdens uw gehoor op het Commissariaatgeneraal in het kader van uw asielaanvraag d.d. 3 september 2008 nog verklaarde dat uw beide ouders en uw broer op 3 november 1993 in Kosovo werden vermoord door Albanen tijdens de oorlog. Verder repte u toen ook verder met geen woord over het feit dat uw vader in het verleden de functie van commandant van de politie in Srpska Mitrovica zou bekleed hebben en daarom zou zijn vermoord. Hier kan nog aan worden toegevoegd dat uit de op het Commissariaatgeneraal beschikbare informatie blijkt dat de oorlog in Kosovo van 28 februari 1998 tot 10 juni 1999. Dat zij aldus überhaupt in 1993 tijdens de oorlog in Kosovo zouden vermoord zijn houdt dan ook geen steek.

Hier kan nog aan worden toegevoegd dat u het (gewelddadig) overlijden van uw vader en/of van uw moeder en uw broer op geen enkele wijze kan staven. U heeft derhalve deze feiten op geen enkele wijze aannemelijk kunnen maken.

Voorts blijkt dat de veiligheidssituatie voor RAE (Roma, Ashkali en Egyptenaren) in Kosovo sinds het einde van het gewapend conflict in 1999 aanzienlijk gewijzigd is. Uit een doorgedreven en continue opvolging van de situatie ter plaatse is gebleken dat de algemene veiligheidssituatie en de bewegingsvrijheid van RAE in Kosovo wel degelijk objectief verbeterd zijn. De veiligheidssituatie wordt over het algemeen als stabiel en kalm omschreven. In diverse regio's van Kosovo werden reeds

geruime tijd geen belangrijke etnisch geïnspireerde incidenten meer gemeld of deden zich al lang geen veiligheidsincidenten voor waarbij de RAE-gemeenschap betrokken was. De drie groepen beschikken zo goed als overal over volledige bewegingsvrijheid. In meerdere gemeenten kunnen de RAE vrij bewegen binnen hun eigen gemeente en zelfs daarbuiten, en reizen ze regelmatig naar andere gebieden van Kosovo. Het loutere feit dat er soms incidenten gebeuren tussen twee gemeenschappen betekent niet dat deze an sich etnisch geïnspireerd of etnisch gericht zijn of dat de nodige beschermingsfactoren en –middelen niet beschikbaar zouden zijn. Uit het voorgaande wordt duidelijk dat er niet meer gesproken kan worden van veralgemeend interetnisch geweld tegenover de RAE-gemeenschap in Kosovo. Het eventueel bestaan van een subjectief onveiligheidsgevoel bij leden van de drie gemeenschappen wordt geenszins afdoende ondersteund door objectieve interetnische veiligheidsincidenten.

Verder kan gewezen worden op de informatie van het Commissariaat-generaal die aantoonde dat heel wat RAE in Kosovo zich in een moeilijke socio economische situatie bevinden en op meerdere vlakken discriminatie kunnen ondervinden. Deze situatie is evenwel het gevolg van een samenloop van diverse factoren en kan niet herleid worden tot één enkel gegeven of de loutere etnische origine (bv. ook de algemene economische malaise in Kosovo, culturele tradities waardoor meisjes niet naar school worden gestuurd of op jonge leeftijd van school gehaald worden, ... spelen evenzeer een rol). Mogelijke gevallen van discriminatie binnen de Kosovaarse context kunnen in het algemeen niet beschouwd kunnen worden als een vervolging in de zin van de Conventie van Genève. Om te oordelen of discriminatoire maatregelen op zich een vervolging in de zin van de Conventie betekenen, dienen immers alle omstandigheden in overweging dienen te worden genomen. Het ontzeggen van bepaalde rechten en een discriminerende bejegening houden op zich geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin in.

Om tot de erkenning van de status van vluchteling te leiden moeten het ontzeggen van rechten en de discriminatie van die aard zijn dat zij aanleiding geven tot een toestand die gelijkgeschakeld kan worden met een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin. Zulks houdt in dat de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt. Eventuele problemen van discriminatie in Kosovo hebben echter niet die aard, intensiteit en draagwijdte om als vervolging te worden beschouwd, tenzij eventueel in bijzondere, zeer uitzonderlijke omstandigheden, waarvan kan aangenomen worden dat er over bericht wordt en/of dat deze gedocumenteerd kunnen worden. Bovendien kan geenszins zonder meer afgeleid worden dat de Kosovaarse autoriteiten niet bij machte of onwillig zijn om in deze problematiek op te treden en bescherming te bieden. Om dezelfde redenen is er ook geen sprake van een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Daarnaast dient opgemerkt te worden dat uit de informatie van het Commissariaat-generaal tevens blijkt dat de bescherming die door de in Kosovo aanwezige lokale en internationale autoriteiten, in het bijzonder de KP (Kosovo Police) en KFOR (Kosovo Force), geboden wordt aan de minderheden als toereikend wordt beoordeeld. Ook Roma, Ashkali en Egyptenaren kunnen in geval van moeilijkheden zonder problemen en in vertrouwen klacht neerleggen bij de politie. Voor alle etnische groepen, met inbegrip van de RAE, worden de wettelijke mechanismen voor de detectie, vervolging en bestraffing van daden van vervolging gegarandeerd. Klachten worden zonder onderscheid naar etnie en los van enige inmenging behandeld. Uit de informatie blijkt dat, wanneer de Kosovaarse politie (KP) van misdrijven op de hoogte wordt gesteld, ze anno 2016 op afdoende wijze actie onderneemt. Niettegenstaande de politie moeite heeft met het bestrijden van complexe misdaden, wat volgens de Europese Commissie te wijten is aan een zwakke informatiegestuurde politiezorg, oordeelt de Europese Commissie dat de onderzoekscapaciteit van de politie over het algemeen goed is. Eveneens besteedt de "OSCE (Organization for Security and Co-operation in Europe) Mission in Kosovo" speciale aandacht aan het creëren van een veiliger leefomgeving in Kosovo. De OSCE ziet ook toe op de effectieve naleving door de KP van de internationale normen inzake mensenrechten en adviseert de KP over hoe zij haar werkzaamheden kan verbeteren. Verder hebben etnische minderheden net als elke burger in Kosovo toegang tot rechtbanken en advocaten en, in gevallen die door de wet zijn voorgeschreven, wordt rechtshulp automatisch toegekend. Tot slot dient gewezen te worden op de mogelijkheden die elke burger in Kosovo heeft om klacht in te dienen in geval van een ongeoorloofd politieoptreden. Dit kan bij de Kosovaarse politie, het politie-inspectoraat van Kosovo, de ombudsman en de OSCE. Dergelijke klachten hebben reeds geleid tot arrestaties, schorsingen en overplaatsingen. Gelet op voorgaande meen ik dat er gesteld kan worden dat in geval van eventuele (veiligheids)problemen de in Kosovo opererende autoriteiten aan alle Kosovaarse onderdanen ongeacht hun etnische origine voldoende bescherming bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet d.d. 15 december 1980.

De situatie in Servië is sinds uw vertrek in 1991 tevens drastisch gewijzigd. Zo werd ook Servië bij KB van 11 mei 2015 toegevoegd aan de lijst van veilige landen van herkomst (zie informatie toegevoegd aan het administratieve dossier). Een land wordt als veilig land van herkomst beschouwd wanneer op

basis van de rechtstoestand, de toepassing van de rechtsvoorschriften in een democratisch stelsel en de algemene politieke omstandigheden kan worden aangetoond dat er algemeen gezien en op duurzame wijze geen sprake is van vervolging in de zin van het internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3, van de Belgische Vreemdelingenwet of dat er geen zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat de asielzoeker een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4 van diezelfde wet.

Hier dient nog aan toegevoegd te worden dat u stelde geen interesse te hebben om terug te keren naar Servië en daar u leven te hervatten. U gaf hierbij te kennen in het verleden het slachtoffer te zijn geweest van discriminatie in Servië ingegeven door uw Roma-origine. Hier dient verwezen te worden naar de actuele situatie van Roma in Servië. Uit de op het Commissariaat-generaal beschikbare informatie blijkt dat Roma in Servië vaak te kampen hebben met problemen en achterstelling op het vlak van onder meer onderwijs, gezondheidszorg, arbeid en huisvesting, wat zich onder meer uit in slechte levensomstandigheden en armoede. Deze situatie is evenwel het gevolg van een samenloop van diverse factoren en kan niet herleid worden tot één enkel gegeven of de loutere etnische origine en vooroordelen die bestaan t.a.v. de Roma (bv. ook de algemene economische malaise in Servië, culturele tradities waardoor Roma-kinderen al vroeg van school worden gehaald,... spelen evenzeer een rol). Uit de informatie van het Commissariaat-generaal blijkt dat de Servische overheid zich niet inlaat met een actief repressiebeleid ten aanzien van minderheden, waaronder Roma, en dat haar beleid gericht is op de integratie van minderheden en niet op discriminatie of vervolging. Algemeen genomen is in Servië het kader voor de bescherming van de rechten van minderheden aanwezig en worden de rechten van de minderheden ook gerespecteerd. De Servische overheid beperkt zich niet tot het louter tot stand brengen van de nodige (anti-discriminatie)wetgeving, maar formuleert tevens concrete plannen ter verbetering van de moeilijke sociaaleconomische positie en discriminatie inzake gezondheidszorg, onderwijs, tewerkstelling,... van de Roma. Er kan hieruit geconcludeerd worden dat mogelijke gevallen van discriminatie binnen de Servische context in het algemeen niet beschouwd kunnen worden als een vervolging in de zin van de Conventie van Genève. Om te oordelen of discriminatoire maatregelen op zich een vervolging in de zin van de Conventie betekenen, dienen immers alle omstandigheden in overweging dienen te worden genomen. Het ontzeggen van bepaalde rechten en een discriminerende bejegening houden op zich geen vervolging in vluchtelingenrechtelijk zin in. Om tot de erkenning van de status van vluchteling te leiden moeten het ontzeggen van rechten en de discriminatie van die aard zijn dat zij aanleiding geven tot een toestand die gelijkgeschakeld kan worden met een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin. Zulks houdt in dat de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt. Eventuele problemen van discriminatie in Servië hebben echter niet die aard, intensiteit en draagwijdte om als vervolging te worden beschouwd, tenzij eventueel in bijzondere, zeer uitzonderlijke omstandigheden, waarvan kan aangenomen worden dat er over bericht wordt en/ of dat deze bijgevolg gedocumenteerd kunnen worden. Bovendien kan geenszins zonder meer afgeleid worden dat de Servische autoriteiten niet bij machte of onwillig zijn om in deze problematiek op te treden en bescherming te bieden. Om dezelfde redenen is er ook geen sprake van een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

De rest van de door u neergelegde documenten in het kader van uw asielprocedure zijn evenmin van die aard bovenstaande vaststellingen te wijzigen. De door u neergelegde identiteitsdocumenten bevestigen uw identiteit en het geregistreerd verblijf van u en uw gezinsleden eind jaren 1980 en begin jaren 1990 in Pejë, Kosovo, en Belgrado, Servië, welke hier niet betwist worden. Het door u neergelegde attest van het PRYK kan anno 2016 bezwaarlijk als een objectieve bron van informatie beschouwd worden en heeft geen actuele bewijswaarde. Het feit dat u in het verleden vrijgesteld werd van legerdienst staat hier evenmin ter discussie."

De beslissing tot intrekking van 6 juli 2016 van het CGVS met voormeld advies werd door de Raad bevestigd.

De situatie in de landen van herkomst van de verzoekende partij en haar voorgehouden vrees voor vervolging, met inbegrip van de ingeroepen vrees omwille van haar Roma-origine in Kosovo te worden gediscrimineerd, werd aldus reeds onderzocht in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Het CGVS oordeelde dat een verwijderingsmaatregel verenigbaar is met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. De Raad stipt aan dat gelet op de toetsingscriteria van de subsidiaire beschermingsstatus, door het CGVS en de Raad reeds werd vastgesteld dat de verzoekende partij geen vrees voor een behandeling in strijd met de artikelen 2 en 3 van het EVRM heeft aangetoond. Het artikel 2 van het EVRM stemt immers inhoudelijk overeen met artikel 48/4, §2, a)

van de Vreemdelingenwet en de draagwijdte van het onderzoek in het licht van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet sluit zeer nauw aan bij het onderzoek naar artikel 3 van het EVRM. In de zaak Elgafaji oordeelde het Hof van Justitie nog dat artikel 15, c) van de Kwalificatierichtlijn, dat in België werd omgezet in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, “*een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 EVRM*” (HvJ 17 februari 2009, nr. C-465/07, Elgafaji, par. 28). Het Hof van Justitie voegde eraan toe dat artikel 15, c) van de Kwalificatierichtlijn betrekking heeft op een algemener risico op schade dan artikel 15, a) van de Kwalificatierichtlijn en dus ruimer is. Het EHRM heeft echter ondertussen in de zaak Sufi en Elmi v. Verenigd Koninkrijk geoordeeld dat artikel 3 van het EVRM een bescherming biedt die vergelijkbaar is met de bescherming geboden onder artikel 15, c) van de Kwalificatierichtlijn dat werd omgezet in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet (EHRM 28 juni 2011, nr. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi v. Verenigd Koninkrijk, par. 226).

De verzoekende partij toont geenszins aan waarom de verwerende partij bij het onderzoek of de terugkeer van de verzoekende partij naar de landen van herkomst een schending van artikel 3 van het EVRM zou uitmaken, en aldus bij het onderzoek naar de situatie in de landen van herkomst en haar voorgehouden vrees voor vervolging, niet kon volstaan met de verwijzing naar het advies van het CGVS gegeven in de beslissing tot intrekking van de vluchtelingenstatus van 6 juli 2016. Uit de verwijzing naar het advies blijkt dan ook dat de verwerende partij rekening gehouden heeft met en gemotiveerd heeft betreffende de stelling van de verzoekende partij in de procedure van de intrekking van de vluchtelingenstatus dat een eventuele terugkeer een schending van artikel 3 van het EVRM zou uitmaken. De Raad wijst er nog op dat uit het feit dat in de beslissing van het CGVS gesteld wordt dat hiermee geen rekening kan gehouden worden tijdens de intrekking maar wel bij een eventuele verwijdering van het grondgebied, niet kan afgeleid worden dat geen onderzoek wordt gedaan naar een mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM bij een eventuele terugkeer. Immers bevat de beslissing tot intrekking van 6 juli 2016 eveneens een advies over de verenigbaarheid van een verwijderingsmaatregel met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, waarbij aldus kan herhaald worden dat artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet inhoudelijk overeenstemt met de artikelen 2 en 3 van het EVRM.

Waar de verzoekende partij voorhoudt dat de verwerende partij de situatie in het land van herkomst dient te onderzoeken op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing, laat zij na aan te duiden op welke wijze de situatie in haar land van herkomst gewijzigd is ten aanzien van de beoordeling door het CGVS gegeven in het advies, vervat in de beslissing tot intrekking van het vluchtelingenstatuut van 6 juli 2016, waarnaar verwezen wordt in de *in casu* bestreden beslissing. De verzoekende partij maakt dan ook niet aannemelijk dat het voormelde oordeel in het advies betreffende de situatie in haar landen van herkomst, niet langer actueel zou zijn en dat gewijzigde omstandigheden noopten tot een nieuw onderzoek op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing.

In zoverre verzoekende partij wijst op het feit dat zij omwille van haar Roma-origine gediscrimineerd wordt in Kosovo en dat dit bevestigd wordt door een rapport van Human Rights Watch dat zij voegt bij haar verzoekschrift, wijst de Raad er vooreerst op dat de verzoekende partij tot tweemaal toe de kans had om toe te lichten waarom zij meent dat zij niet naar haar land van herkomst kan terugkeren, en zij geen enkele maal wees op het feit dat zij niet terug zou kunnen keren omwille van haar Roma-origine. Het kan de verwerende partij dan ook niet ten kwade worden geduid hieromtrent, gelet op de beoordeling betreffende de Roma-origine in het advies van het CGVS in de beslissing van 6 juli 2016, geen volledig nieuw onderzoek te voeren en hieromtrent te motiveren. Bovendien laat de verzoekende partij na te verduidelijken uit welke passages of elementen uit het door haar vernoemde en bijgevoegde rapport zou blijken dat het oordeel van het CGVS niet langer actueel is. Ook met de loutere bewering dat de toestand voor Roma in Kosovo nog steeds ondermaats is, toont de verzoekende partij dit niet aan. De verzoekende partij toont dan ook niet aan dat de verwerende partij niet kon volstaan bij het onderzoek naar een mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM gelet op de situatie in Kosovo, met een verwijzing naar het advies van het CGVS.

Waar de verzoekende partij stelt dat zij in een mensonwaardige situatie zal terechtkomen, dat zij niets meer heeft in haar land van herkomst en dat zij nergens terecht kan, beperkt zij zich tot een loutere bewering. De Raad stelt voorts vast dat de verzoekende partij dit ook niet heeft aangehaald in één van de vragenlijsten als antwoord op de vraag of zij redenen heeft waarom zij niet naar haar eigen land van herkomst kan terugkeren. Bovendien wordt in de bestreden beslissing gemotiveerd dat de verzoekende partij vermeldde op 15 januari 2018 dat haar vader en neef vermoord werden, dat de verzoekende partij echter geen documenten voorlegde die deze beweringen konden staven, dat deze elementen tevens onderzocht werden door het CGVS die deze elementen meenam in het advies over “*de verenigbaarheid*

van een verwijderingsmaatregel met de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 en oordeelde hierbij dat u mag worden teruggeleid naar Kosovo en Servië.” In het advies van het CGVS van 6 juli 2016, waarnaar in de bestreden beslissing aldus wordt verwezen, wordt immers gemotiveerd “U gaf in dit verband te kennen dat bij een bezoek aan Belgrado uw vader in het verleden werd vermoord door Albanezen. Dit gebeurde tijdens een grote manifestatie in Belgrado. Dit zou ingegeven zijn door zijn werk als commandant bij de politie in Sprska Mitrovica (CGVS 3/3/2016, p. 4 en 4). De geloofwaardigheid van deze door u aangehaalde feiten wordt evenwel volledig ondermijnd door de volgende vaststellingen. Vooreerst situeerde u deze feiten tijdens uw gehoor op het Commissariaat eerst in 1996 of 1997 eraan toevoegend dat dit gebeurde toen hij u daar een bezoek aan u kwam brengen (CGVS 3/3/2016, p. 5). Later tijdens ditzelfde gehoor gaf u evenwel te kennen in 1991 reeds Belgrado verlaten te hebben en toen teruggekeerd te zijn naar Kosovo waaruit u nog datzelfde jaar vertrok naar Duitsland (CGVS, p. 5). Hiermee spreekt u zich duidelijk tegen over wanneer deze feiten zouden plaatsgevonden hebben. Deze vaststelling wordt nog extra kracht bijgezet door het feit dat u tijdens uw gehoor op het Commissariaatgeneraal in het kader van uw asielaanvraag d.d. 3 september 2008 nog verklaarde dat uw beide ouders en uw broer op 3 november 1993 in Kosovo werden vermoord door Albanezen tijdens de oorlog. Verder repte u toen ook verder met geen woord over het feit dat uw vader in het verleden de functie van commandant van de politie in Srpska Mitrovica zou bekleed hebben en daarom zou zijn vermoord. Hier kan nog aan worden toegevoegd dat uit de op het Commissariaatgeneraal beschikbare informatie blijkt dat de oorlog in Kosovo van 28 februari 1998 tot 10 juni 1999. Dat zij aldus überhaupt in 1993 tijdens de oorlog in Kosovo zouden vermoord zijn houdt dan ook geen steek. Hier kan nog aan worden toegevoegd dat u het (gewelddadig) overlijden van uw vader en/of van uw moeder en uw broer op geen enkele wijze kan staven. U heeft derhalve deze feiten op geen enkele wijze aannemelijk kunnen maken.” De door de verzoekende partij geschetste moord op de vader, moeder, broer en neef wordt dus niet aannemelijk gemaakt. De Raad stelt vast dat de verzoekende partij in haar verzoekschrift niet nader verduidelijkt wat met deze familieleden is gebeurd of waar deze zich bevinden, zodat zij niet aannemelijk maakt dat zij bij een terugkeer nergens terecht kan.

Daarnaast stelt de Raad nog vast dat de verzoekende partij een volwassen man is, die volgens haar verklaringen, het Albanees, Kosovaars, Servisch en Bosnisch spreekt, zoals ook wordt aangegeven in de bestreden beslissing. Uit de verklaringen van de verzoekende partij en de stukken van het administratief dossier blijkt voorts dat zij ongeveer 25 jaar niet meer in Kosovo is geweest. De verzoekende partij verklaarde eveneens (zie beslissing tot intrekking van de vluchtelingenstatus van 6 juli 2016) tot 1991 in Kosovo en tijdelijk in Servië te hebben verbleven. In de bestreden beslissing wordt gemotiveerd dat niet blijkt dat de verzoekende partij tijdens haar verblijf in België sociale en culturele banden heeft opgebouwd die sterker zijn dan die met het land van herkomst.

Gelet op voormelde vaststellingen maakt de verzoekende partij geenszins aannemelijk dat een terugkeer naar haar land van herkomst een onmenselijke of vernederende behandeling zou uitmaken in de zin van artikel 3 van het EVRM. De verzoekende partij toont niet aan met welke elementen die een invloed hadden kunnen hebben op de beoordeling van een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM bij een terugkeer naar het land van herkomst, de verwerende partij ten onrechte geen rekening heeft gehouden, noch dat een onderzoek van het geheel van de elementen zou leiden tot de vaststelling dat zij niet kan terugkeren naar Kosovo.

Het loutere feit dat de verzoekende partij meent dat haar belangen zich in België bevinden, doet aan voormelde vaststellingen geen afbreuk.

Waar de verzoekende partij erop wijst dat haar kinderen en familie in België verblijven, wijst de Raad er vooreerst op dat uit de verklaringen van de verzoekende partij enkel blijkt dat enkele van haar kinderen zich in België bevinden. Nergens uit blijkt dat overige familieleden zich in België bevinden, minstens toont de verzoekende partij dit niet aan. Gelet op het feit dat betreffende de relatie tussen de verzoekende partij en haar kinderen reeds werd vastgesteld dat dit geen beschermingswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM betreft, toont de verzoekende partij niet aan dat een terugkeer naar het land van herkomst omwille van het gezinsleven in België, een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM zou uitmaken.

De Raad stelt vast dat uit de bestreden beslissing wel degelijk blijkt waarom de verwerende partij van oordeel is dat een terugkeer naar het land van herkomst geen schending inhoudt van artikel 3 van het EVRM en de verzoekende partij niet aantoont met welke elementen in het dossier die relevant zijn in het kader van dit onderzoek, de verwerende partij nagelaten heeft rekening te houden, zodat de verzoekende partij niet ernstig kan betogen dat zij niet begrijpt waarom zij alsnog dient terug te keren

naar Kosovo. Waar zij erop wijst dat zij destijds erkend werd als vluchteling, gaat zij eraan voorbij dat haar vluchtelingenstatus werd ingetrokken, welke beslissing thans een definitief gegeven is. Bovendien heeft de verwerende partij in de bestreden beslissing erop gewezen dat het CGVS op 6 juli 2016 heeft geoordeeld dat een verwijderingsbeslissing verenigbaar is met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Een schending van artikel 3 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

3.9. De uiteenzetting van de verzoekende partij laat niet toe te concluderen dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde beschikt.

Een schending van de materiële motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

Ook een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt niet aangetoond. De verzoekende partij bewijst immers niet dat de verwerende partij enig door haar aangebracht dienstig stuk onterecht buiten beschouwing heeft gelaten bij het nemen van de bestreden beslissing of dat de verwerende partij deze beslissing niet deugdelijk heeft voorbereid.

3.10. Het enig middel is ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig november tweeduizend achttien door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER